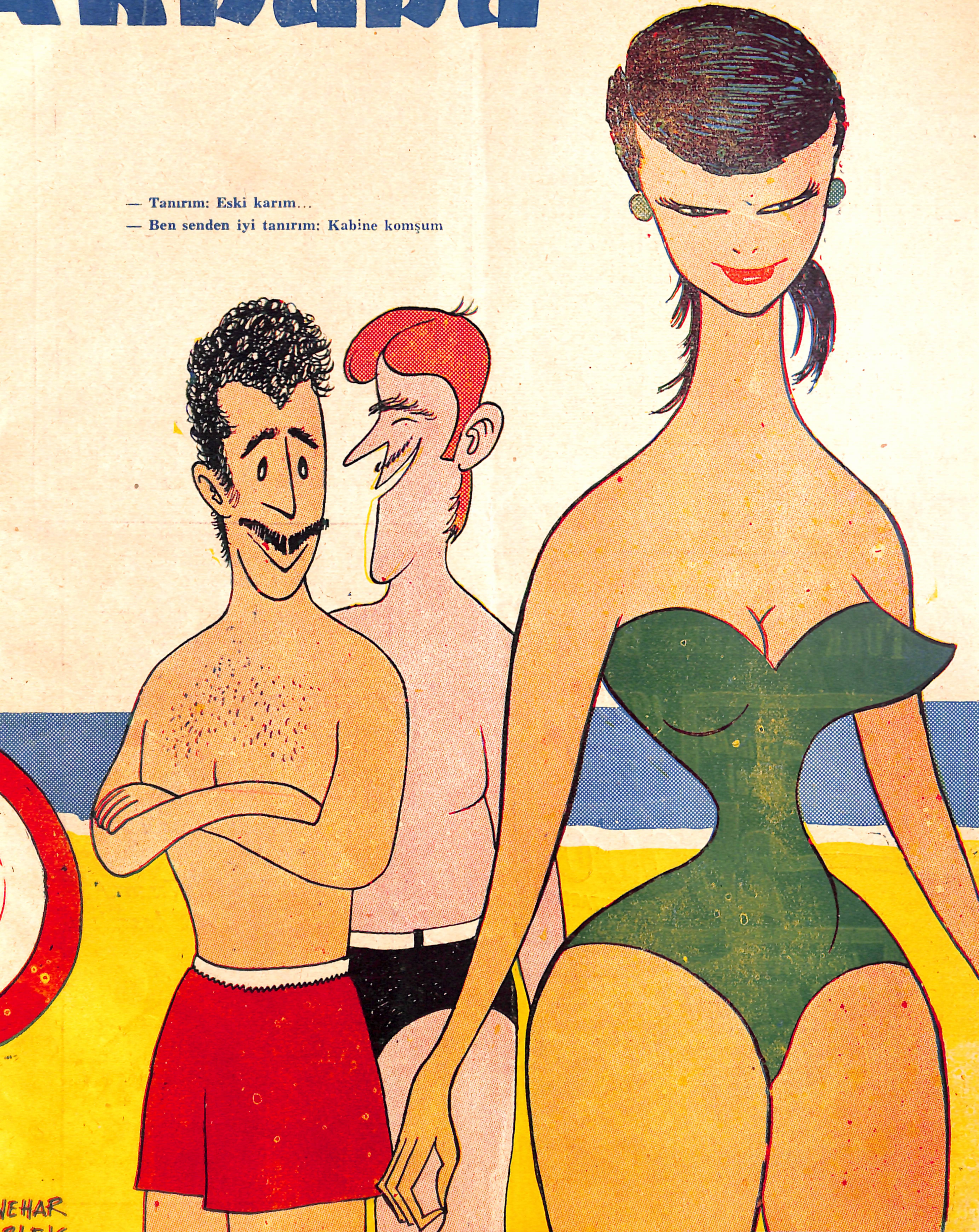
Akbaba

— Tanırım: Eski karım...
— Ben senden iyi tanırım: Kabine komşum

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN
HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE
HAYATININ SONUNA KADAR
AYDA 300 LİRA İRAT
VEYA PEŞİN OLARAK
30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube, ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-114

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLANCILIK - BİK

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE
BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

Akbaba

ŞAPUR... ŞUPUR...

SİZ, yarının bahtiyar rüyalarını bugünden gören politikacılara bakmayınız. Sıkıntılarımız bir günlük, bir aylık değildir. Hem iki elim nimette, hem cân-ı azizim cennette olmaz!..

İngiltere mi dediniz? Haa, size eski Başvekil Hasan Sakadan dün akşam dinlediklerimi anlatayım:

— Londrada, Hariciye Nazırı Bevin'le konuşuyordum. Gözüm, ceketinin yakasına, gömleğinin kollarına takılınca kendi sırtımdakilerden utandım: Arkasında ne varsa eskiydi, yıpranmıştı, yamalıydı!

Sonra, İngiliz mahrumiyetinin, insana saygı veren misallerini anlattı:

— Resmî ziyafetlerin hiç birinde şatafat yoktu. Viski memleketi İngilterede, bize bir kadeh viski ikram etmediler. Yarım elmaya, bir dilim portakala midem yanarak hasret çekti. Londra misafirliğinde, kaybettiğim kilolar, kaldığım ayların bir mislidir: İki buçuk ayda beş kilo!...

İngiliz milleti, fedakârlıkta Nine Hatun'lar Türkiye'sine elbet yaklaşamaz. Can da dahil olmak üzere, devletimizin, bu serdengeçti milletten isteyip de alamıyacağı hiç bir şey yoktur. Bir şartla: Mahrumiyette, beş parmak bir olacak!

Ben, kalbimin çarpıntılarını bastırmak için ilâç bulamazken, demokrasinin Darüssaade ağası Boğaziçi kıyılarındaki yalısının suratına İtalyan fayansı kaplatırsa olmaaaz!...

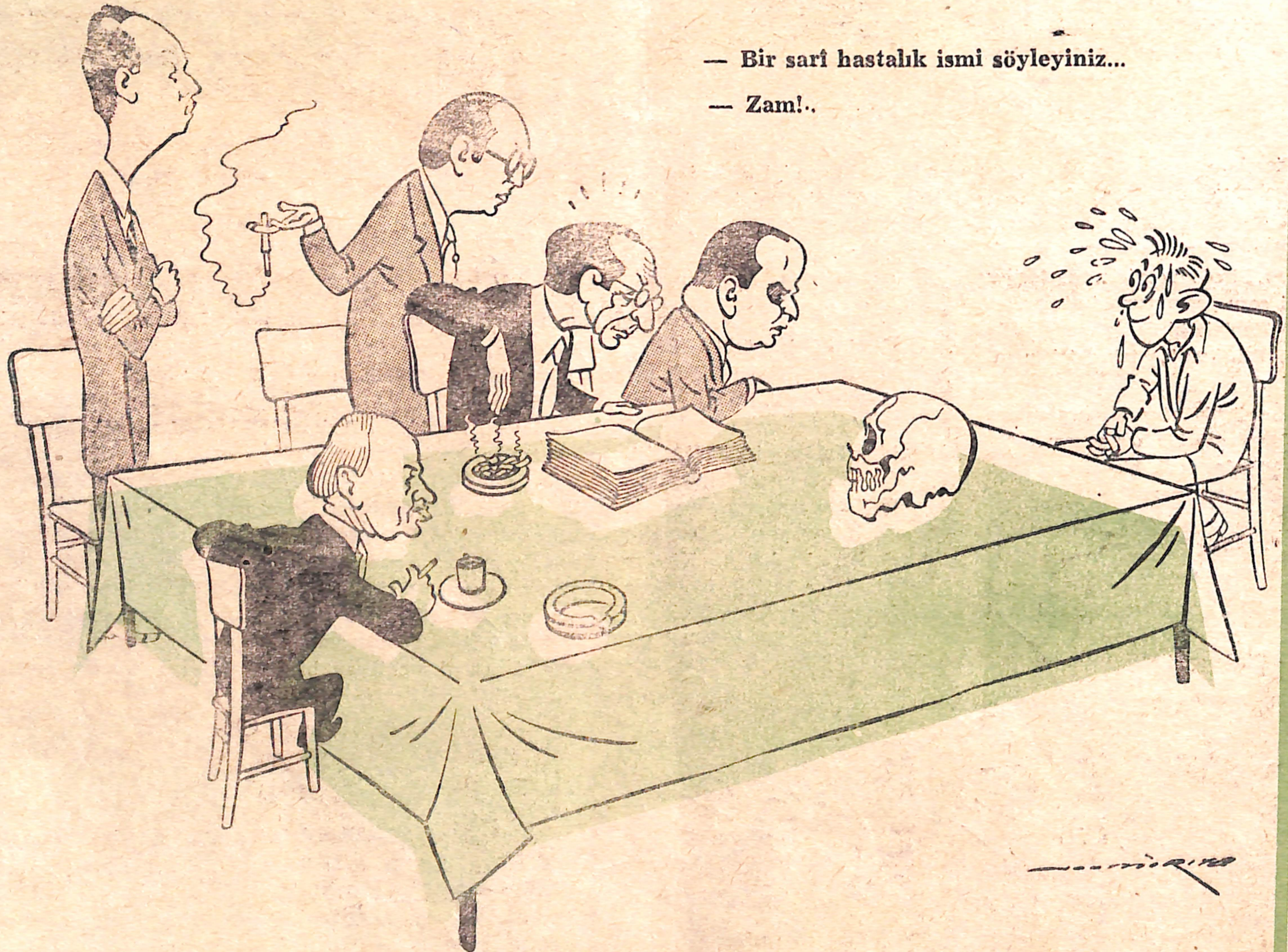
Benim 15 bin liralık kâğıt dövizim beş buçuk aydır transfer müsaadesi beklerken, demokrasimizin sandalyesiz vekil rolüne çıkmış gazetecisi bir milyon lirayı aşan kâğıt müsaadesi alırsa hiç, ama hiç olmaz!

Eski İstanbul külhanbeyisinin ağziyle söyliyelim:

— Demokrasilerde sökmeyen bir tek politika vardır: Herkese şapur şupur, bize Yarabbi şükür!

Kemerleri mi sıkacağız? Hay hay, ama hep beraber!..

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Bir Amerikan Rüyası

Gören:

Önemli bir Uyur-gezer

ÇİM geçmiş, artık tokluktan mı, açlıktan mı bilmem. Kendimi Washington'da buldum. Rüya bu ya, ben güya çok önemli bir kişi olmuşum. Amerikalılar bana bir karşılama töreni yapmışlar. Bir amerikalı «Hoş geldin» nutku çekiyor. Ben de cevap veriyorum:

— Biz... Siz... Bizden size... Sizden bize... Bizim ve sizin... Yardımdan dolayı... Ha sizin, ha bizim... Bizdeki... Ve müşterek... Siz'nle... Dâva... Bizim için... İnsanlık... Sizi, bizi... Demokrasi... Biz... Hürriyet... Siz... Dolar... Ve siz mi?... Asla... Biz... Yaşasın!..

Bir alkıştır koptu. Gazete fotoğrafçıları çat pat resimlerimi çekiyorlar. Beni karşılıyan önemli bir Amerikalı «Politika tarihinde sizin söylediğinizden daha güzel söz söylenmemiştir. Tebrik ederim.» dedi.

Sonra geçit resmi başladı. Amerikanın gayr-i müsellâh kuvvetlerini ağzımın suları akarak selâmladım; bir tarafta sarışın bombalar, bir tarafta esmer bombalar, hidrojen bombaları, kobalt bombaları, yoğurtçu güzeli, maydanoz güzellik kraliçesi, bikini güzeli, oburlar kulübü güzellik kraliçesi...

Derken:

— Buyurun Beyaz Saraya... dediler. Basın toplantısı yapacakmışım. Etrafımı çeviren gazeteciler beni soru yağmuruna tuttular.

— Hepiniz birden sormayın, dedim. Erkekseniz teker teker sorun!...

Amerikada otuz altı gazeteye birden yazan bir baş yazar:

— Sizde, dedi, bir baş yazar, kaç gazeteye yazar?

— Bizde, dedim, her gazetenin ayrı bir baş yazarı vardır ama, hepsi de ayni şeyleri yazarlar?..

— Ayrı ayrı insanlar nasıl ayni şeyi yazarlar?

— Bizde ayri gayrı yoktur. Birlik, beraberlik falan.. İşte öyle...

— Sizde demokrasi var mı?

— Az bir şey vardı, ama son zamanlarda yedek parçası kalmadığından kullanamıyoruz.

— Demokrasiden ne anlıyorsunuz?

— Demokrasi demek, halkın, halk için, halk uğruna, halk tarafından, hak, hukuk, hık mık... demektir.

İki milyon satan bir gazetenin yazarı:

— Sizin oralarda bugünlerde halkı meşgul eden önemli olaylar nelerdir

— Çoook!.. Terry Moore'un donu meselesi vardı. Bu don meselesi o kadar heyecan yarattı ki, her kes domatesi, şekeri, demokrasiyi falan unuttu. Bugünlerde yediden yetmişe üzerinde durduğumuz, Fenerbahçeli Çetin'in Vefaya transfer edilip edilmediği... Az kalsın unutuyordum, bir de Abidin Daver gemisi var. Gemiyi yaptık da denize indiremiyoruz.

— Neden?

— Efendim, tam gemiyi denize indirecekken, oradan birisi çıkıp nutka başlıyor. Ya gece oluyor, ya kızaktaki yağlar donuyor. Bu yüzden bir türlü gemiyi denize indiremiyoruz. Şimdi gemiyi denize indiremeyince, çaresiz denizi gemiye çıkaracağız...

— Sizin oralarda ekonomik durum nasıl?

— Üüüüü!... Çok güzel... Yalnız son zamanlarda Kasım Gülek bir münasebetsizlik etti. Kalktı, bir taş ra vilâyetinin bir ilçesinin küçük bir nahiyesinde ileri geri lâf etti. O yüzden bütün memlekette şeker kalmadı. Sigaraya, rakıya yüzde otuz ayarlama yapıldı. Domates bile ortadan kayboldu. Kiralar yükseldi. Sular kesildi. Efendime söyleyim, sıcaklar bastı. Kâğıt bulunmuyor, klişe çinkosu yok. Yani şu Kasım Gülek'in yüzünden iflâhımız kesildi vesselâm... Sonra biz de harp var...

Hepsi birden sordular:

— Harp mı?

— Evet... Harp ya... Bizim bir valimiz var. Esaslı validir yani... Bütün saldırışlara, kahramanca göğüs gerer. Dayanıklı bir sinesi vardır valimizin... İşte o geçen gün ne yapayım, ne yapayım dedi, gali ba hava da sıcaktı o gün, kabzımallara harp ilân etti. Öyle şiddetli nutuklar çekiyor, bombardıman ediyor ki, pazardan patlıcan, biber, şeftali domates bile çekildi.

Basın toplantısı bitmişti. Yetkili bir kişi:

— Buraya neden geldiniz? dedi.

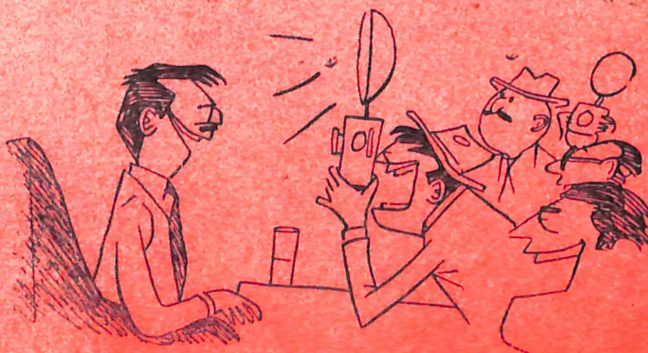
— Gelişimin sebebi şey... Yani... malûm ya... İnsalık hali... Bu sebeple... biz... Demokrasinin kalesiyiz... Kale deyip geçmeyin. Kale direği lâzım. Kaleye ağ lâzım. Beş numara meşin top lâzım. tt

Daha çok şeyler istiyecektim ama, işe erken gitmek için akşamdan kurduğum saat çalmağa başla yınca, uyanıverdim.

ASRİ KEREM

(Niyazi Yoltaş)

ZAM!

Kışın, bir iş için ikinci defa olarak Kayseriye giden Şadi Dinççağ, misafir kaldığı otele hesabını öderken fazla para aldıklarını gördü; otel kâtibine çıkıştı:

— Yahu, yazın da buraya gelmiş otelinizde 4 gece yatmıştım. O zaman yirmi lira almıştınız. Şimdi ise otuz lira istiyorsunuz!...

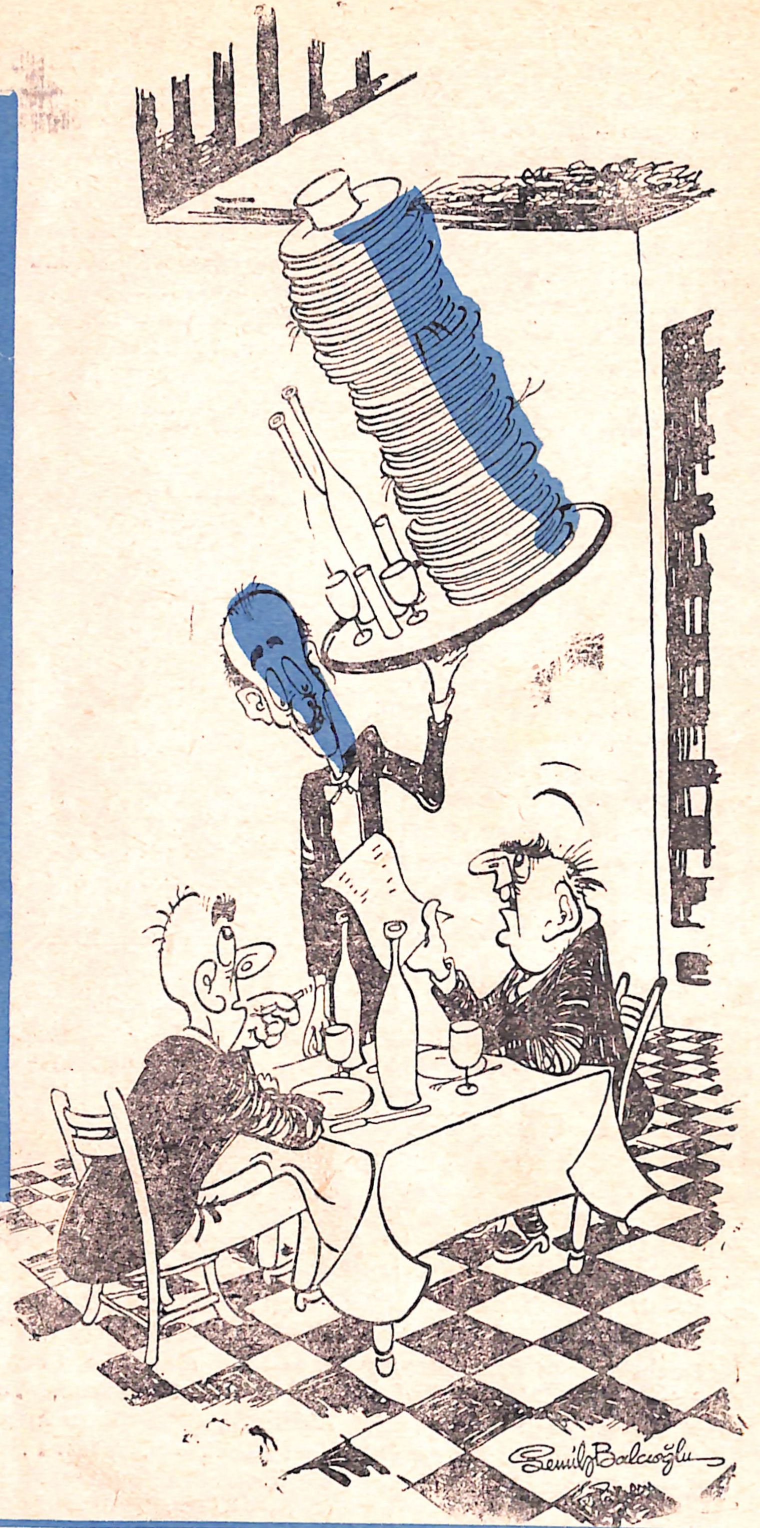
Otel kâtibi kaşlarını çattı:

— Siz okumuş yazmış adamsınız, dedi, kış gecelerinin, yaz gecelerinden daha uzun olduğunu bilmeniz lâzımdır beyim!...

YAZISIZ!.. (Yalçın Çetin)

TEKEL ZAMLARINDAN SONRA:

— Börek 250 kuruş mu? Dün 200 kuruş değil miydi?
— Bu sigara böreği beyim!.. (Semih Balcıoğlu)

SOSYETEDE!

F., A. ikisi de güzeldi. Şıktı. Mevsimin muhteşem balolarından birinde buluştular. Bayan A. nın giydiği gayet zarif tuvalet göze çarpıyordu. Bir aralık bayan F..., dayanamıyarak; bayan A.. nın yanına yaklaştı, tuvaletine uzun uzun baktıktan sonra:

— **Tuvaletiniz çok güzel, çok şık dedi.**

Bayan A. nın dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi:

— Sahi mi? Beyendiniz mi?

— **Evet, çok beğenmiştim. Hele rengine ve modeline bayılmıştım.** İki sene evvel yaptırdığım bu tuvaleti görenler de hayran olmuşlardı. Bu modelin bu sene de moda olacağını hiç aklıma getirmemiştim doğrusu!...

İSTANBULDAN İLHAMLAR

Yazan: FALANCA

Elime bir şiir kitabı geçti. Eğer kitabın üstünde (2000 mısra şiir) diye bir yazı olmasa, bunların şiir olduğunu anlayamazdım. Kapakta «ikinci basılış» yazılı. İkinci baskıya eren bahtlı şiirleri dikkatle okudum. Okuyucularımı bu şiirlerden yoksun etmek istemedim. İşte hepsi birbirinden eşsiz şiirlerden birkaç parça:

İstanbulumla oldum baştanbaşa müşerref,
Serptim mısralarımı işleyip duydum şeref,
Bu yolu yedi yılda uğraşıp ancak aldım;
Nazlı İstanbulumun öz benliğine daldım...
Eyledim edebiyat tarihine hâtıra,
Yazdım şahane şehri iki binbir satıra.

Bakalım şair Salâhaddin Savcı'nın edebiyat tarihine hatıra olarak yedi yılda yazdığı 2001 mısra içinde serptiği mısralar neler?

Güzeller içinde en birincisi,
İstanbuldur şu dünyanın incisi...

Şair bunu herhalde şu sokak şarkısından ilham alarak yazmış olacak:

Çarşıdan aldım pirinç
Edirnenin boyacısı birinci
Aman da vurgunum boyacı...
Ben sana yangınım boyacı...

(İstanbul Valisi_ başlıklı şiirini yüksek zevkinize sunmadan geçemiyeceğim:

Çeyrek asırlar içinde birçok valiler geçti,
İstanbul hep şöhretli valilerini seçti...
İstanbulda valilik kolay değildir dile,
Her zata verilir mi valilik bile bile...

(Şair doğru lâf etmiş; bile bile değil, bilmiyerek verildiği belli.-

Ciddiyetile meşhur, çok müdrik aklı_selim;
Ordinaryos Profesör Dr. Fahrettin Kerim_.

(İşte mısra_ı berceste buna derler.)

Tababette, ilimde beynelmileldir, âli;
İdarecilikte de haklıymış büyük vali.
Her gün yeni çalışma, her gün başarı serim
Allah âfiyet versin, varol F. Kerim!...

Bütün dileğimiz, şaire de Allah âfiyet versin... 2001 mısraın her biri, yukarıdaki örnekler gibi birbirinden güzel. Arada sırada kâğıt buhranına sebep olan bu çeşit şeyler çıkar, sanki neden bunu seçtim, diye belki aklınıza gelir. Sebebi var. 2001 mısra şairi Salâhaddin Savcı, edebiyat öğretmeni imiş. Şimdi beni bir telâş aldı. İki çocuk babasıyım. Ne yapsam acaba ... Çocukların kültürü, zevki bozulmasın diye mektepten mi alayım...

ASİLDİR KÖPOĞLUSU

Yazan: **ASALETMEAB**

MEKTEP arkadaşım, sınıf arkadaşım, sıra arkadaşım... Kurnaz mı kurnaz, dalavereci mi, dalavereci, hem de şâhı... Hepimizi teker teker, belki yüz kere kazıkladı da, en sonunda öğretmenleri, müdürü bile kafese koydu. Böyle bir cins hergele... Hocalardan birinin, hem de en sertinin ağzından girdi, burnundan çıktı, kitap bastıracağım diye adamın elinden ders notlarını aldı. Öğretmen inandı da. Hepimize:

—Arkadaşınıza birer lira verin, kitap bastıracak!...

dedi.

Beş yüz lira topladı. Bir hafta ortada yok... Bir de bir gece yarısı, yalın ayak,bir don bir gömlek yatakhaneye girdi.

— Ulan bu ne hal?... dedik.

Gitmiş, kötü bir evde kalmış. Paralar suyunu çekince, karılar da, elbiselerini almışlar, yaprağı soyulmuş marul göbeği gibi don gömlek sokağa atmışlar. Ta oradan, maraton koşucusu gibi, koşar adım mektebe kadar gelmiş. Ertesi gün tekme, yumruk, tokat, tükürük vız geldi oğlana.

Yediği nâneleri anlatsam, adayların seçim nutkundan bile uzun sürer.

Doğrusu, biz hepimiz, ayıp değil ya, fakir çocuklardık. Onun, gümrük memurluğundan emekli bir babası vardı. Eyüpte, harap bir evin tek odasında oturuyorlardı. Anası çamaşıra, tahtaya giderdi.

Ama o, daha on altı yaşındayken nişanlanmağa başladı. Nişanlandığı kızın evinde oturur, kendi evine gitmezdi. Daha bir zenginini bulunca, eskisinden ayrılır, onunla nişanlanırdı.

Lisenin onuncu sınıfında bir formalık bir şiir kitabı da çıkarınca, adı şaire çıktı. Son sınıftan koğuluncaya kadar, kalemim, mürekkebim, kitabım, defterim, neyim varsa, hepsine benden gizli sahip oldu. Birisinin yanına geldi mi, yanına geldiği çocuğun mutlaka bir şeyi eksilir, onda da mutlaka bir şey fazlalaşır.

Tilki gibi de kurnaz. Bir bilirse bin gösterir. Ham hum şaralopla, hocaların gözünü boyardı. Sürekli makineli tüfek atışı gibi konuşur, nokta, virgül demeden, karşısındakini sersem eder. Gözünü kırpmadan, Allah rızası için tek ayak üstü seksen yalan kıvırır. Suratına tükürsen «Ya Rabbi şükür!» der. Utanmak, kızarmak yok... Bir merakı vardı mektepteyken, boyuna adını değiştirirdi. İspanyol asilzadesi gibi arka arkaya beş isim kullanırdı. Diyelim ki, Yunus Kâzım Ziya Enisi Emresoy gibi.. Adı, göbek adı, baba adı, dede adı, soy adı... Anası, anneannesi, ne kadar adamla konuşmuş, tanışmışsa, hepsinin adını taşımaktan zevk duyardı. Asıl adını söylesem, şıp diye tanırsınız. Değiştire değiştire, Atillâ Hikmet gibi bir isimde mola verdi.

Devlet hesabına Avrupa'ya tahsile gitti. Bir sene sürmeden oradan da koğuldu. Sonunda allem etti, kallem etti, bir fakülteden diploma aldı. Her halde bu diplomayı «def olsun başımızdan da, kurtulalım!» diye vermiş olacaklar.

Senelerden sonra, bir gün Beyoğlunda rastladım, bir şık, bir şık... İngiliz kupon kumaşı elbise... O zaman balık sırtı desenli kumaş modaydı. Pırıl pırıl giyinmiş. Öğle zamanı... İlle yemeğe götüreceğim, diye tutturdu. Beni bir lüks lokantaya soktu. Yedik, içtik. Geçmiş gün, kabarık bir hesap gelince, seninki ayağa kalktı.

— Belediye müfettişiyim!...

diye zart etti, zurt etti, mutbağı bir dolandı, üstelik bir de yüz lira aldı, çıktı dışarıya... Ondan sonra seneler geçti görmedim. Ordan burdan duyuyorum; kadillak araba almış, hurda demir ihraç ediyormuş, altı yüz bin liraya apartıman yaptırmış. Her sene Avrupa'ya gidermiş. Ara sıra şiir kitabı çıkarırmış. Ressamlardan, san'atkârlardan dostları varmış. Milyoner olmuş...

Hani teğmenlikten emekliye ayrılan ihtiyarlar vardır da, falan paşa bizim sınıftan diye övünürler. Ben de öyleyim. Bir yerde onun adı geçti mi, sanki ucu bana da dokunacakmış gibi:

—Bizim sınıftandır, diyorum.

Biz adam olamadık, onunla göğsüm kabarıyor. Geçende, yolda giderken, otomobilden biri seslendi. O değil mi? Beni arabasına aldı. Hoş beş ettik.

— Hadi sana Boğazı gezdireyim!...

dedi. Arabaya bir küçük torba içinde tütsü, küçücük bir mushaf, bir de mavi boncuk asmış. Hani, cins atı okşamazlar mı, tıpkı o da öyle arabayı okşuyor, ikide birde:

— Hay aslan hay!... Maşallahı vardır!...

diyor. Ben de:

— Maşallah!...

demeğe mecbur oluyorum. Bir de sürüyor, seksen mi, yüz mü bilmem. Yok mu ya, bana rüzgârını gösterecek. Gezdik dolaştık:

— Hadi sana apartımanımı gezdireyim!...

dedi.

— Hadi gezdir, dedim.

Apartıman değil saray... Teker teker eşyalarını anlatıyor:

— Şu âvizeyi yeni aldım, tam on iki bin lira, nasıl?

— Maşallah, pek güzel...

— Şu tabloyu görüyorsun ya.. Üç bin lira saydım. Nasıl?

— Maşallah... Çok güzel...

Şöyle bir kaleme vursan, salonu yüz bin lira süslemiş.

Buraya kadar hepsi iyi. Hiç biri zoruma gitmedi. Oradan başka bir salona aldı. Duvarlar bir sürü yağlı boya ve fotoğraf portrelerle süslü. Göğsü madalyalarla dolu eski paşalar, müşirler falan filân...

Gözünde monokl, dik kolalı yaka, papyonlu bir resmi gösterdi:

— Kim bu adam?...

— Merhum peder, demez mi? Arkadan da: Uzun zaman vali idi, Divanı muhasebat âzalığı yaptı. Sonra sefir iken öldü.

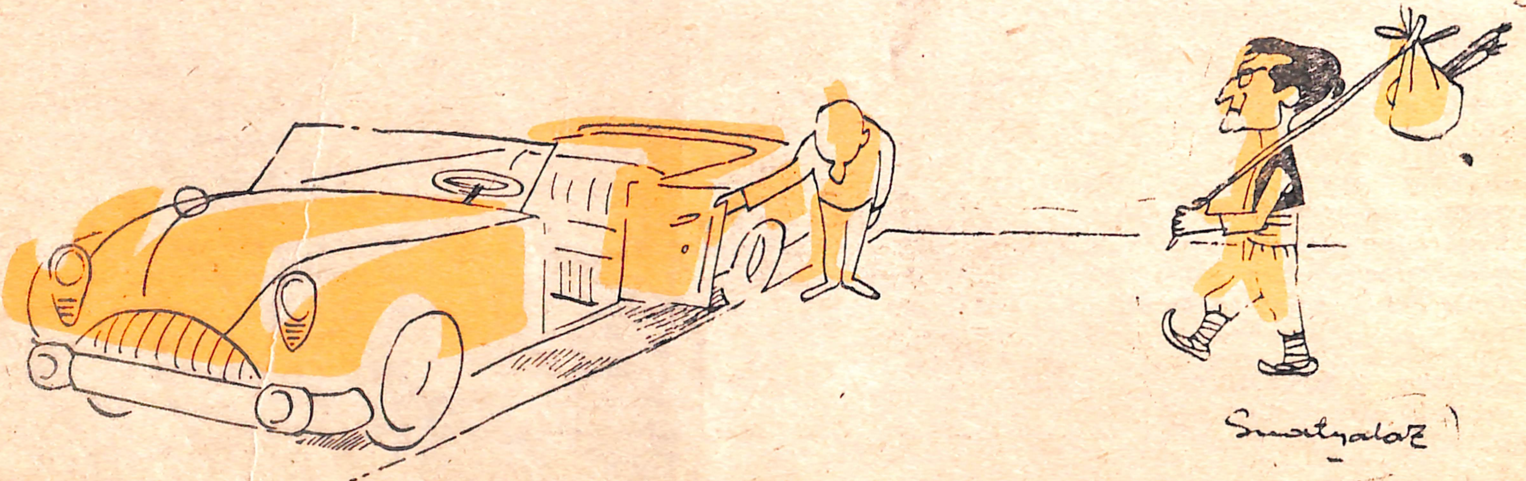
Bire canına yandığımın işi... Zavallı babası, hastahane köşelerinde sürüne sürüne öldü de, bir kere bile ziyaretine gitmedi. Adam, iki elini gök yüzüne kaldırırdı:

— Bir şeycikler demem, derdi, işallah sürüm sürüm sürün.

Duası ne de makbul olurmuş ya...

Duvardaki portreleri gösteriyor:

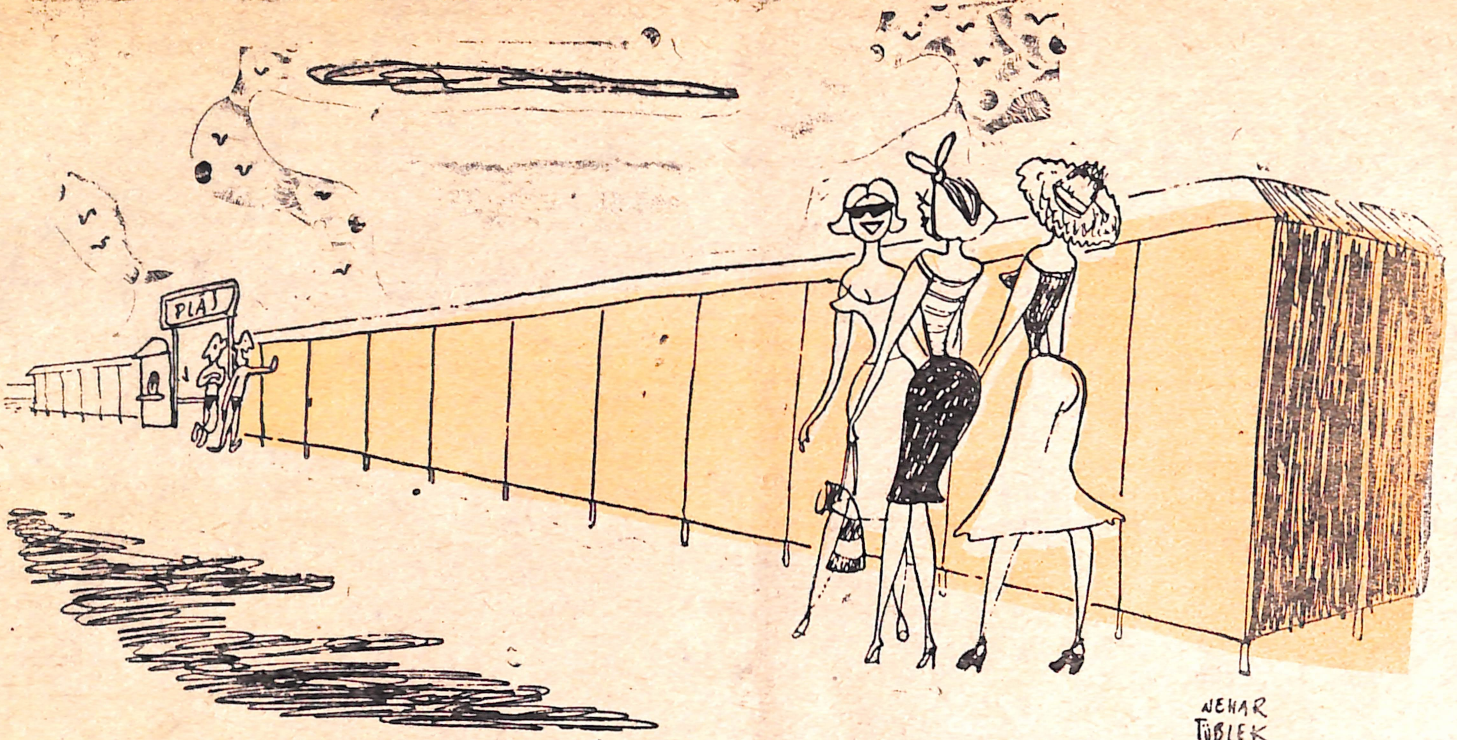
— Bunlar, diyor, hep benim sülâlem. Şu sakallı dedem, topçu feriki Kadri Paşa... Şu sa-

YURDU DOLAŞMASI İÇİN K. GÜLEK'E ÇARIK HEDİYE EDİLDİ: **(Gazeteler)**

YAZISIZ!..

(Suat Yalaz)

— Bak Ahmetçiğim, yeni bir parti şeker geliyor!.. (Nehar Tüblek)

kallı büyük dedem Şeyhülislâm Âbidin Efendi... Şu amcam, profesördü. Şu da dayım, eski Maliye Nazırı... Dedemin babası, Vezir İzzet Paşa... Annemin dedesinin babası Sadrazam Safzâde Nurettin Paşa...

Bütün Osmanlı tarihi sülâlesine girmiş çıkmış. Dayanamadım:

— Sen bu resimleri nerden buldun?

dedim. Ne dese beğenirsiniz?

— Babamın Yeniköyde büyük bir yalısı vardı ya, sanki ben biliyormuşum, oradan getirttim.

Derken bir misafir geldi. Başladı onun yanında atmağa. Beni de şahit gösteriyor:

— Bey mektep arkadaşımdır, diyor, beni gösterip, Galatasarayı beraber bitirdik.

Ulan hangi Galatasaray? Sonra bana dönüyor, gözüme baka baka:

— Ne günler geçirmiştik Galatasarayda, değil mi? diyor.

Vay köpoğlusu...

— Hayır, geçirmedik denmez ya...

— Evet, diyorum, hakikaten ne günlerdi onlar be!...

O anlatıyor:

— Sonradan ben Grenobl üniversitesini bitirdim. Sorbon'da sosyoloji yaptım. Kembriç'te san'at tarihi yaptım. Ordan Amerikaya gittim Yale Üniversitesinde doktoramı verdim.

Sonra bana dönüyor:

— Biliyorsun ya, diyor, sana her gittiğim yerden kart gönderirdim.

Öylesine atıyor, beni de şahit gösteriyor ki, dayanamadım:

— Müsaade, ben gidiyorum, dedim.

— Evine kadar götüreyim, dedi.

Arabasına bindik. Büyük bir sinema binasının önünden geçiyoruz:

— Burasını görüyorsun ya, diyor, bu arazi hep babamındı. Yok pahasına verdik.

Mithat Paşa stadyomuna geldik:

— Vaktiyle burda benim dedemin ahırı varmış. Cins hayvan yetiştirirmiş!...

Bir cami önünden geçerken:

— Bu camii, annemin dedesi yaptırmış.

Nerde büyük bir yapı görse:

— Burası vaktiyle bizimdi, sattık, diyor.

Sanki Fatih Sultan Mehmet İstanbulu zaptetmiş, sonra:

— Buyrun, sizin olsun!... diye bu herifin silâlesine teslim etmiş.

Beyazıt'a gelmiştik. Belki anlar diye:

— Beyazıt kulesi sizin değil mi?

dedim. O gayet ciddi:

— Hiç sorma, dedi, burası baştan başa, dedemin dedesinin miş. Sonradan padişaha hediye etmiş.

— Dur ulan!... diye bağırdım, durdur arabayı ineceğim.

Araba durur durmaz indim, Allaha ısmarladık, demeden yürüdüm.

Geçenlerde, onun evinde gördüğüm adama rastladım. Bana:

— Beyefendi nasıllar?

diye sordu.

— Hangi beyefendi ?

— Canım, siz kimin yanında kâtiplik yapıyorsunuz?...

— Ne kâtipliği yahu?

— Efendim, sizin babanız, beyefendinin pederinin kâhyası değil miymiş?... Dedeniz de, büyük pederlerinin kölesiymiş de, sonradan azâd etmiş ya...

O zaman uyandım. Demek, benim için adama öyle söylemiş. Doğru evine gittim, yokmuş. Her akşam Löbon'da oturur diye duydum. Üç akşamdır, Löbon'un kapısında bekliyorum, gelmiyor. Eğer bir yakalarsam, şu asil köpoğlunu, tepesinden tırnağına, suratına asalet sıvamazsam, ondan daha asil olayım...

★

Belediye halkı yardımına dâvet etti (Gazeteler)

(Zeki)

RAHMETLİ!

Sosyetenin tanınmış iki dul kadını bir meşhur avukatımızın bürosunun bekleme salonunda dertleşiyorlardı:

— Hukuk mahkemesindeki dâvamız hâlâ bitmedi, kocamdan kalan bir kaç apartımanı verecekler diye ayda iki defa buralara kadar yoruluyorum.

Ötekisi içini çekti:

— Bizimkinin de tereke dâvası iki aydır sürüncemede kaldı, bunaldım şekerim... Öyle bir hale geldim ki, bazan rahmetli için, ah keşke ölmeseydi diyorum...

KÜÇÜK FARK

Hollywood'dan dönen bir muharrir arkadaşa sorduk:

— Sinema dünyasında gördüklerin arasında en çok seni hayrette bırakan şey neir?

Anlattı:

— Malûm ya dünyanın her yerinde âdettir. Bir erkek evlenecegi kadını babasından ister, Hollywood'da ise kocasından istiyorlar!

ŞEŞ CEHARIM Kandesin?

Oynıyan: İki Mars bir Oyun

MEMURİYETE ilk tâyin edildiğim kasabada, ilk rakı kadehini elinden içtiğim Mücteba Bey oldu. Aslî maaş yirmi beş lira, elime o zaman elli dokuz lira bilmem kaç kuruş geçerdi. Yirmi sekiz yıllık memur Müçteba Bey de altmış yedi lira alırdı. Yaşı her halde elliyi geçkindi. Babacan, tatlı, şeker bir adam. Kahvede makaraları koyverdi mi, istasyondan duyulur:

— Yine Mücteba Bey, gülüyor, derlerdi.

Kasabanın eğlencesi, olanı bi teni 'bir tek kahvesi vardı. Daireden çıktık mı, doğru oraya... İçimize çöken kasveti sağ olsun, Mücteba Bey dağıtırdı. Hele bir oturmuş, eli şakağında düşünüyor. Müstebâ bey, kahvede olsun da, bağıra çağıra tavla oynamasın, olur şey değil... Yanına sokuldum:

— Merhaba Mücteba bey...

— Merhaba evlâd...

— Ne o yahu, düşünüp duruyorsun, yoksa bir derdin mi var?...

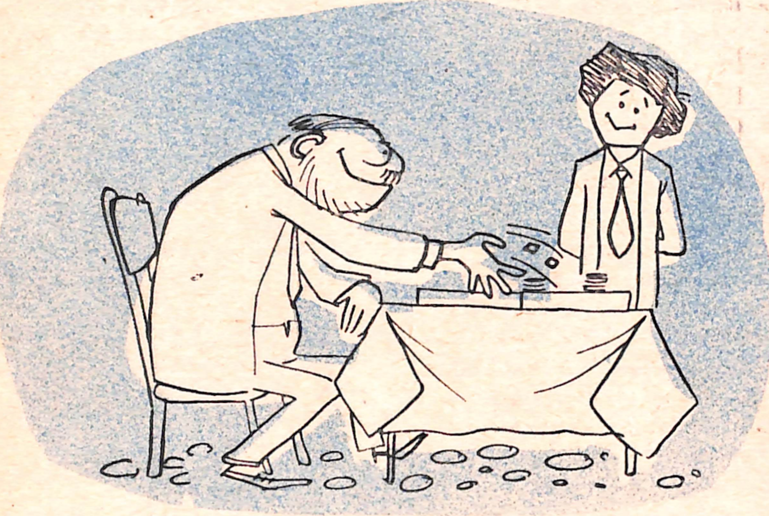
— Sorma başıma gelenleri...

— Ne oldu? Anlat, belki... kim bilir...

— Yapacak bir şey yok artık...

Beni çok severdi. Kulağıma fısıldadı:

— Müfettişler geldi. Kasayı mühürlediler. Hesap sonunda 160 kuruş açığım çıktı...

da tavlaya oturursa, yense bir âlem, yenilse başka bir âlem... O tavla oynarken, hepimiz başına üşüşürdük. Arka arkaya, ne nükteler savurur, ambalâjdan yeni çıkmış ne espriler yapardı.

Ne zaman kahveye girsem, onu tavlanın başında bulurdum. Sesi taaa uzaktan duyulurdu:

— Pencü seee... Severler genç ise...

— Gene mi iki bir... Ulan parasını mı verdik bunun?...

— Al kapısını... Vur dibini yere!...

— Seyrek sakallı Memmed Ağaaaa...

— Şeşi dü'yü şaşırdı...

— Oğlum garson efendi, beye bir çarşaf getir!...

— Şeş ceharım kandesin?...

Müstebâ beyin tavlasına öyle sine alışmıştık ki, on dakika sesini duymasak, içimize gariplik çökerdi.

Bir akşam daireden çıkınca, yine kahveye koştum. Müstebâ beyin sesi çıkmıyor. Bir de bak tım, asmanın altına tek başına

Güldüm:

— Amma yaptın be Mücteba Bey, dedim, alt tarafı 160 kuruş... Bu da dert mi? Koyarız yerine...

— Bildiğin gibi değil, dedi, yerine artık konmaz... Devlet hesabı bu... 160 kuruş ta 'bir, 160 bin lira da... Hepsinin cezası aynı.

— Üzülme Mücteba Bey... İnşallah bir çâresi bulunur, diye teselliye çalıştım ama, boş... Ağzını bıçak açmıyor. Zavallı ihtiyarı kendi hâline bıraktım. Bütün gece de hep onu düşündüm. İhtiyar adam, çoluk çocuk sahibi, emekliye ayrılmasına şurda iki senesi kalmış.

Ertesi günü daireden çıkınca yine kahveye gelirken, ta uzaktan onun neş'eli sesini duydum:

— Sabahladı...

— Şeş ceharım kandesin? ...

Aman nasıl sevindim, anlatamam. Hemen yanına koştum. Kulağına yavaşça:

— Demek hesaplar düzeldi mücteba Bey, dedim, çok sevindim buna...

Elinde zarları sallarken gevrek gevrek gülüyordu:

— Yok canım, dedi, açık 160 kuruş değil, 160 liraymış!...

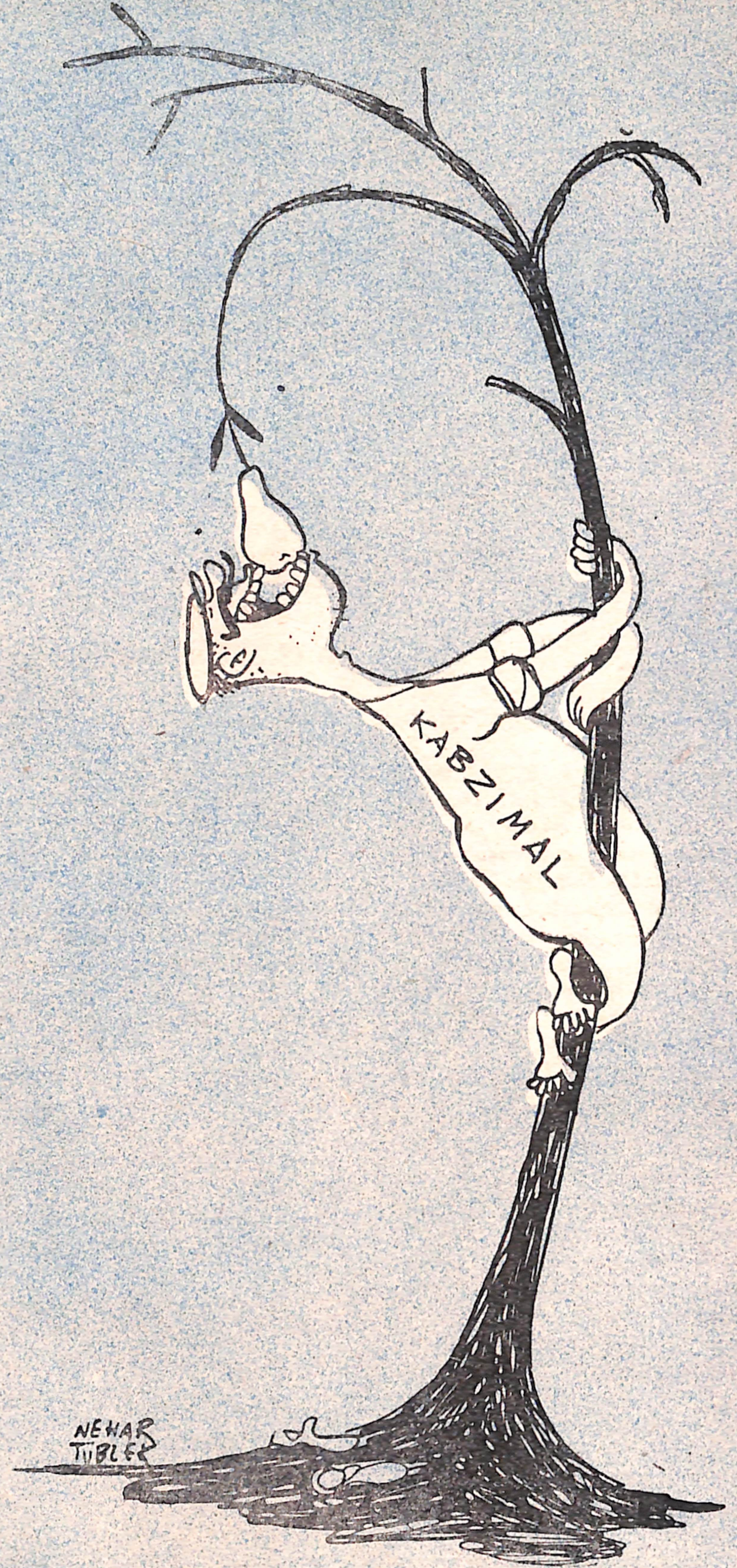
Benim şaşkınlığımı görünce:

— Dün düşünüyordum, dedi, belki 160 kuruşun bir çâresi bulunur diye, ama açık 160 lira olunca, nasıl olsa çâre yok... Aldırma be evlât!...

Kahkahalarının arasında sesi kahveyi çınlatıyordu:

— Şeş ceharım kandesin!...

BU SENE MEYVALARA BİR KURT ARIZ OLDU.. (Gazeteler)

KURT

(Nehar Tülbek)

ALIŞIRSA

— Hey, Yasefaçi! Hama yitmek ne iyi şey deyil mi?

— Sana yitma diyen var mi? Yit...

— Allah saklasin! Bir tefa alişirsam sora nasil vaz yeçerim?..

KAHVE DARLIĞINDA...

YAZISIZ!..

Orta Anadolu Üniversitesinde Hukuk Dersi

Veren: Hakkı HAKLAR

Domates buhranının bir faydası oldu. Herkes, domates, patlıcan, dolmalık biber derdine düştü de, şu «Doğu Üniversitesi», «Batı Üniversitesi», «Karadeniz Üniversitesi« hülyaları unutuldu. Geçenlerde, Akbaba'da Karadeniz Ün'versitesinde verilen sosyoloji dersini okumuştunuz. Şimdi de hayalî Orta Anadolu Üniversitesinin Hukuk Fakültesinde bir ders dinleyeceksiniz. İstanbul ve Ankara üniversitelerine bile yetmeyen profesörlerden hiç biri Orta Anadolu Üniversitesine gönderilememişti. Hukuk Fakültesi için arandı, tarandı, sonunda Hakkı Haklar adında biri bu fakülteye profesör tâyin edildi. Hakkı Haklar uzun seneler İstanbul'da avukat kâtipliği, istidacılık, evrak takipçiliği yaptıktan sonra bir Orta Anadolu kasabasında dâva vekilliği yapmakta idi. Tecrübe ve bilgisine güvenilerek kendisine, Orta Anadolu Hukuk Fakültesi profesörlüğü verildi.

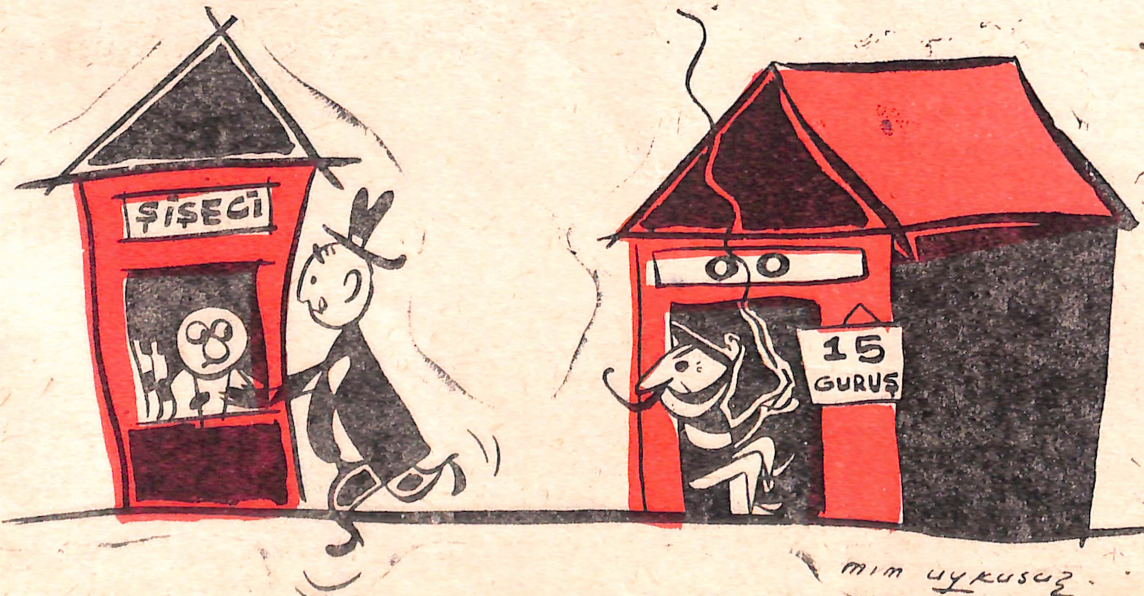
— Ağalar!... Huguk deyip boş virmeNğ... Bir acu gayfenin gırh yıl hugugu vardır. Hugugun çişitlerini... «Beri bah! nöriyon orda lan?... Prüfösür ders virikene cuvara içili mi? Çıh dışarı!...» Evet... ne ağnatıyoduh?... Haa, hugugun çişitleri didik. En başda ana buba hugugu gelür. Anağı sırtlasan, Kâbeye dek gotüsen, ana gısmısının hugugu ödenmez. Gelelim gonşu huguguna... «Hışşt!... Uyuhlama be!... Aç gozünü!... Çıh dışarı, yüzüne su çal da gel!...» Gonşu hugugu didik... Atalarumuz «gonşuda bişer, bize de düşer» dimiş... Bedâve dimemiş... Gonşu hugugu çoh böyüktür. Her bi yirde huguga reayet itmelü. Bi de, efendüme diyeyim hoca hugugu.. Peygamber Efendümüz, sağa bi kelüme öyretenün gapusunda bin yıl hizmetker dursan hakgunu ödeyemeNğ buyurmuş... Söz gelişi, benim size prüfösürlük hakgum geçdü, hepünüzü eşşek gibi gullanırım. «Hey!... depişme lan!... Vallaha imtuhanda dönderirim.» Arhadaşlık hugugu, garı goca hugugu... En möhimmi garı goca huguğu... Garı milletine heç yüz virmiyeceğn... Bikerem sahallı gaptırdıngı, gârik başuna çıhar. Garu gısmısının dinü imanu yohtur. Vuracağn depmüğü, bineceğn depesine...

Burıya gadar ağnadığız ya... Şincik hugugun tarihini ağnatacağım... Yunan-ı gadimde, Sogırat «Sokrat» nâm keferenin zamanındaki huguga gadîm hugug dinir. Gatolik gâvurları zamanındaki huguga teogıratik «teokratik» hugug dinir, yâni Cenâballahın didiğinden dışarı çıhmıyacağu dimek... «Lân!... Edirafına fıldır fıldır ni bahıyon? Sus!... Ses itme!...» Bundan sonra Frenklerün böyük gargaşaluğu oluyo... O sıra hugug-u beşer biyannamesi çıhıyo... Ondan kelli Can Cak Ruso dinen kefere «mugavile nezeriyesi» ni guruyo... «Lan!... Ni horluyon be!... Gah ayağa!... Şincik ni didim ben?... Vallaha gozünün yaşına bahmam, dönderirim. Anan gelse geçürmem!... Aç gulağını!...» Menşur Gant «Kant» hugugu şöyle ağnatıyo: «Heç bi kimse, başga birünün davuğuna gış demiyecek...» Herkesin ineği gendü çayurunda höriyyet dayiresinde otlıyacah!...

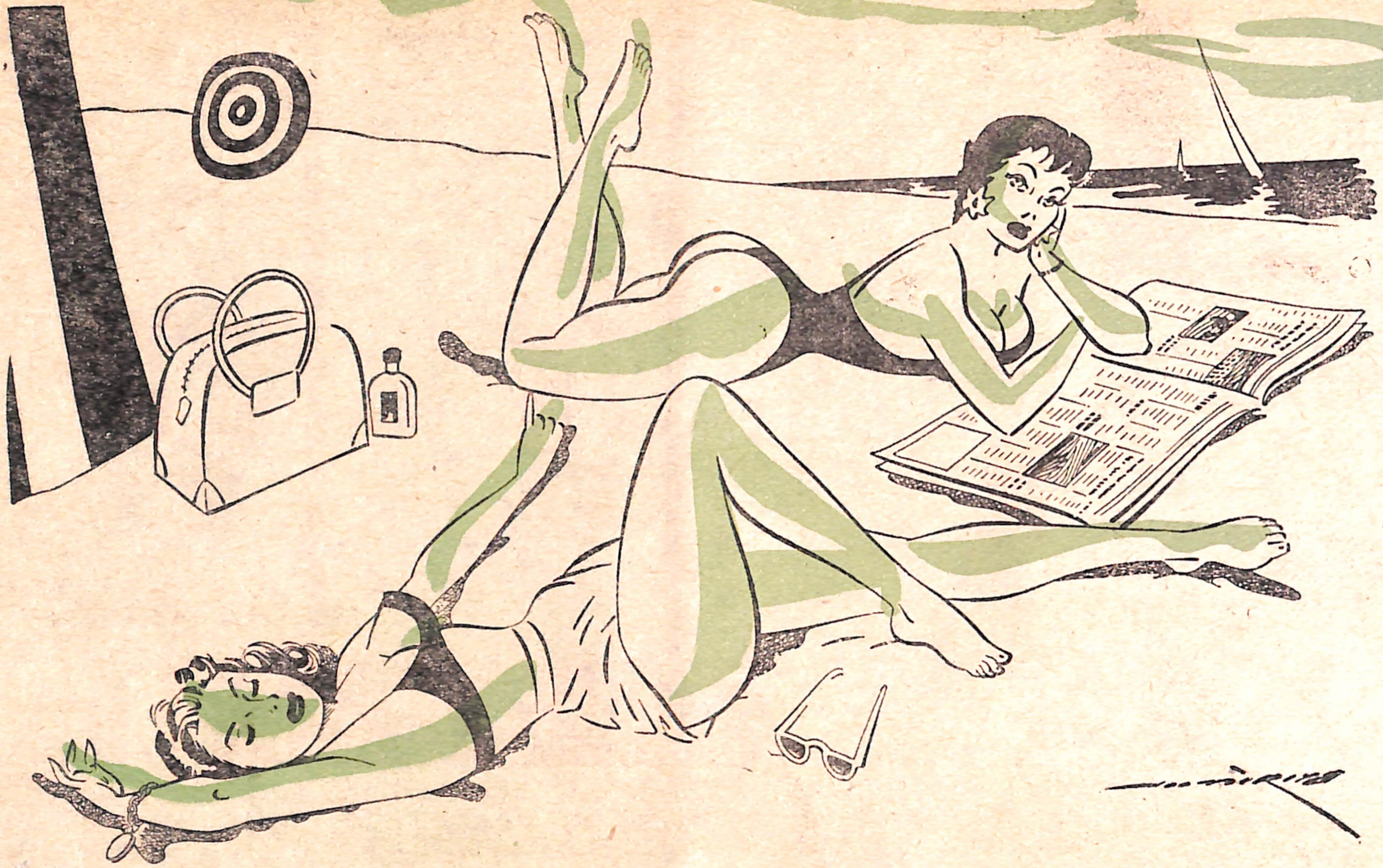
Gelelüm bizim melmekete... Bizde hugug, demogrâsiya içünde gelüştü. Bizde hugug dimek, herkeşin gendü hakguna ırazı olması dimekdür. Buna medenî hugug dinir. Hugugun en medenisi bizde bulunur. Her medenî insanun medeniyet dayiresinde... «çıh şarı lân!... Pişmiş kelle gibi ni sırıtıyosun?» medeniyet dayiresinde «Şinci şaplağı indirincek gozünden ataş çıhar!» medeniyet dayiresinde meselâ, efendime diyiym, şu tökeceği geldi. Garşu duvara bahdın, bura eşşehlere mahzus helâ diyo, oruya su tökmen, iki adım ileriye git, ayağın gopmaz ya... İşte medeniyet dayiresi budur. Bahdın, Belediye polisi diğeliyo, orıya tükürme, ceza yazar. Dolan arkanı, o gormeden işini yap!... Medeniyet dayiresi budur işte... «Lân, ni gülüyon? Açıhda bi şiy mi gordün?... Yıhıl garşımdan!...»

Şincik size mola viriyom. Cuvara içecekler, su tökecekler hür ve selbestliğnen gule gule çıhsınlar. Sağlıcağlan galun ağalar.

HELÂ FİYATLARO DA 15 KURUŞ YÜKSELDİ.. (Gazeteler)

— Bana bir mantar verir misiniz?.. (M. Uykusuz)

— Suriye'ye beyaz kadın satıyorlarmış...
— İnanma... Bu mevsimde beyaz kadın nerede?..

İSTİF

Agâh Sırrı Levent ile Hakkı Tarık Us konuşuyorlardı:

— Şu «istif» kelimesinin kökü nedir acaba?

Hakkı Tarık üstad, gözlüklerinin üst kapaklarını kaldırıp gülüm sedi:

— Herhalde «istifade» olacak!

DÖVMEK, ÖĞÜNMEK!

İki muhalif konuşuyor:

— Okudun mu, bir mebus, Mahmutpaşa yokuşunda bir satıcıyı dövmüş

— Bari biz de oturup dizlerimi mi dövsek!

ÇANLAR!

Tevfik İleri, İtalya seyahatinde, Romada gezerken birdenbire önlerinden geçtikleri bir kilisenin çanlarının şiddetle çalındığını gördü. Mihmandara sordu:

— Çanlar neden böyle çalınıyor?

Mihmandar safiyetle cevap verdi:

— İplerini fazla çekiyorlar da ondan...

OOOH NE SAADET !..

MİNİK HİKAYE:

Sevişerek evlenmişlerdi.

Zifaf gecesinin sabahı, Nurten, gözlerini açınca karşısında kocası Kaya'yı elinde kahvaltı tepsisi, koltuğdnun altında bir kaç sabah gazetesi, ayakta gördü.

Yatağından doğruldu, güzel

gelin, gözlerine inanamıyordu.

Atlas yorganın altından sıyrılan yarı çıplak vücudunu, bir yabancıdan gizlemek ister gibi, bir hareket yaptı. Fakat çok geçmeden bunun mânasızlığını anladı. Dağınık saçlarını eliyle düzeltti ve:

— Gün aydın Nurten!

Diyen sevgili kocasına tatlı gözlerle baktı:

— Gün aydın Kaya...

Sonra kendi kendine mırıldandı:

— Oooh ne saadet!...

Kaya, yatağın yanındaki küçük masaya kahvaltı tepsisini koydu ve koltuğunun altına sıkıştırdığı gazeteleri karısına uzattı.

Nurten gazeteleri alırken:

— Kayacığım! dedi. Sana zahmet oldu. Sen eşsiz bir kocasın.

Kaya, tecrübeli ve nazik bir garson edasiyle sevgili karısını hafif bir gülümseme ile selâmladıktan sonra:

— Şimdi müsaadenizle, ben aşağıya inip ev işleriyle meşgul olacağım, dedi, işte kahvaltın İşte gazeteler Yarın sabahtan itibaren bana karşı ilk vazifen bu olacaktır. Ne yaptımsa tıpkısını yapacaksın. Hiç eksik bir şey istemem, anladın mı canım... Haydi, güle güle..

S. M. Y.

DENEME!

Hanım, yeni aldığı hizmetçiye:

— Sana tenbih ettiğim gibi, çocuğu yıkamadan evvel banyonun sıcaklık derecesine dikkat ediyor musun?

— Etmez olur muyum hanımcığım, çocuğu suya koyuyorum, mos mor kesilince, suyun soğuk olduğunu, kıpkırmızı olunca da sıcak olduğunu anlıyorum.

HELÂL OLSUN!

Koca, eve dönünce karısı neşeli, neşeli karşıladı:

— Bugün çok hayırlı bir iş yaptım, bir fakire pişirdiğim yemekten bir tabak yedirdim, bir de iki buçuk lira verdim.

— Yemeği yeyip bitirdi mi?

— Evet!...

— O halde iki buçuk lirayı hak etmiştir!

UYDURMA!

Kulağı ağır işiten bir dostumuz, bir tanıdığını methediyordu:

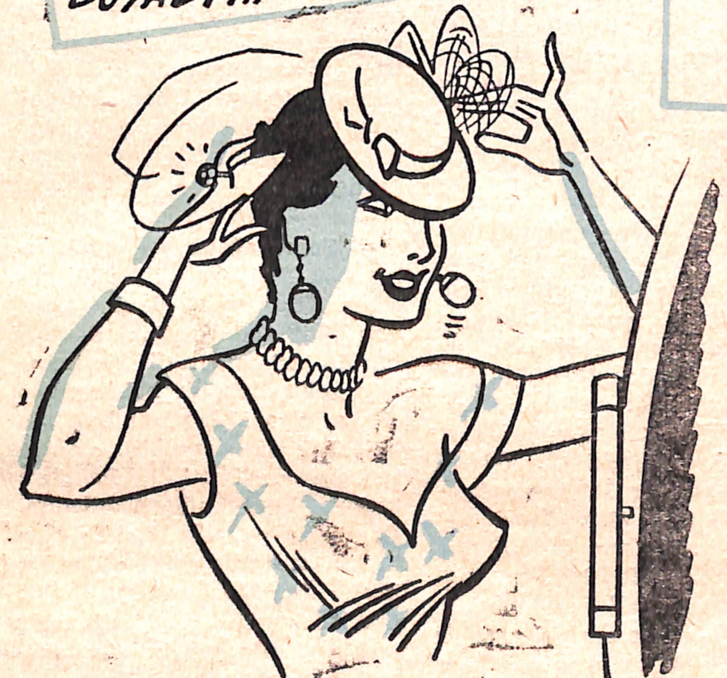
— Orijinal adamdır. Güzel fikirler söyler. Zarif konuşur.

Behçet Kemal fısıldadı:

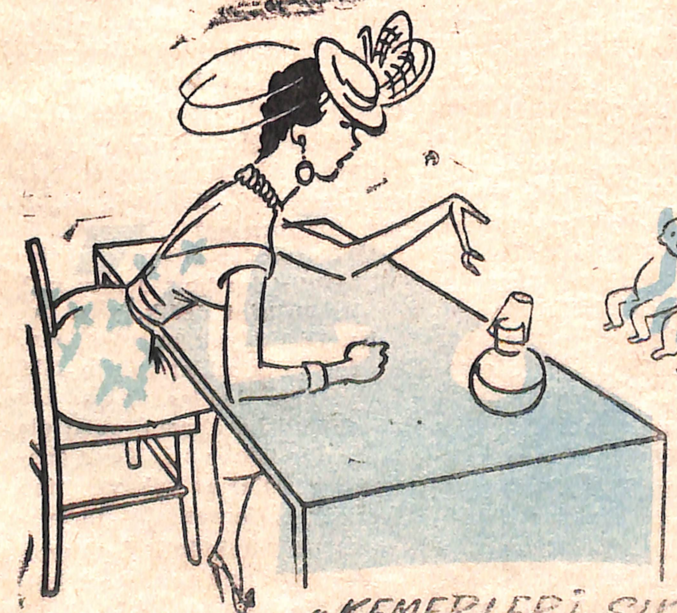
— Sağır işitmez, uydurur derler Çok doğru imiş!

" Ele verir talkını, kendi yutar salkımı!.. "

MEDENİYETİN YEDEK PARÇASI

10 Temmuz 1955 tarihli gazetelerden:
Manisada Hüseyin Bekâr adında bir çiftçi, sık sık arıza yapan traktörünü bugün balyozla parçalayıp yolda bırakmış, yaya olark evine dönünce karısına şöyle demiştir:
— Artık merak etme!... Traktör tamirinden kurtulduk. Bundan sonra kefere bir daha arıza yapamıyacak!...

Yazan: MEDENİDİR

KAHVEYE girdiği halde etrafına selâm vermiyen adama herkes baktı, fıskiyeli havuzdan gözlerini kaldıran biri:

— Merhaba Hamit Ağa...! dedi.

— Merhaba...

— Ne o be Hamit Ağa, bayıra vurmuş kart öküz gibi soluyorsun?

Hamit Ağa bunu söyliyen ihtiyara döndü:

— Hamdolsun be Ali Çavuş, kurtuldum şu cenabetten... Şükür Allaha... Dünya varmış! dedi.

— Gözün aydın Hamit Ağa panganın borcunu mu verdin?...

— Yok be... Panganın borcunu kim düşünüyor. Şu gâvur ölüsü traktörden kurtulduk gayri...

Traktör lâfını duyar duymaz, deminden beri yarı uykuda pinekliyen ihtiyarlar doğruldular. Kıçlarını iskemlenin hasırından biraz kaldırıp, altlarındaki iskemleyi Hamit Ağaya doğru çektiler.

— Sahi mi?...

— Tüm kurtuldun mu be Hamit Ağa?

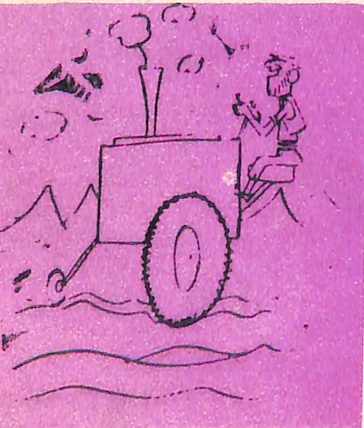
— Nasıl oldu bu iş?...

— Anlat şunu be...

— Kurtuldum... dedi, Allahıma bin kere şükürler olsun, bugünleri de görecekmişim.

Dinleyenler büsbütün meraklandılar. Hasır iskemlelerini biraz daha Hamit Ağaya yaklaştırdılar.

— Hekâyesi uzun bu işin... Bizim oğlan askerden dönüşün, baba dedi, ben askerde şüförlük öğrendim. İlle bir traktör alım diye tutturdu. O sıra bizim kız da kocasile köye gelmişti. Kızla damat, «Enstitü» den muallim çıktılardı. Tatil olunca köye gelirler. Onlar da tutturdu «Baba bir traktör al!...» diye. Canım, ne zorumuza?... İki çift öküz neme yetmez... Yok ben geri gafaymışım. Kız duvarda takvim yaprağını gösterdi. Bak, dedi, 1955 yılındayız ba ba, yirminci asır bu, anladın mı?... Damat her yemekten son ra bir sahat nutuk çekiyor. Ma kine asrındaymışız. Öküzle çift sürmek ayıpmış bu zamanda... Oğlan hesabını yapıyor: Tarlayı sürmek için kaç gündelikçi tutuyorsun?... On... Kaç günde sürüyorsun?... Bir ay... Gördün mü, diyor, traktör alınca, bir başıma, bir haftada sürer geçerim. Ondan sonra da, para ile elimi öpenin tarlasını sürerim. Bir yılda parasını çıkarırız. Oğlan susuyor, kız başlıyor, kız susuyor, damat başlıyor. Öküz bedavadan yer diyorlar, taraktör öyle mi?... Çalıştıracağın zaman, içine iki fincan benzin korsun, sür Allah sür... Çalışmazsa yemez. Öküz, bütün kış yer yatır, boyuna geviş getirir.

Ben bir tek kaldım, ne desem boş... Öküz hastalanır, diyorlar, Öküz ihtiyarlar diyorlar, öküz ölür, diyorlar. Taraktör bu, demirden be!... Ne ihtiyarlar, ne yorulur, ne ölür... Ben yine kanmıyacaktım ya, benim kocakarı, Musa Çavuş ta almış, Kel Mâmıd Ağa da almış demeğe başladı. Akşam bu taraktör, sabah bu taraktör. Kocakarı hepsinden beter çıktı. Mıhdar da taraktör almış... Sen daha dur» diyor, «Memişin Hüsün bile aldı.» Vallaha ağalar nâçar kaldım.

Meraklı dinleyiciler ara sıra:

— Eeee Hamit Ağa?... Sonra?... diye soruyorlardı.

— Allah bilir ya, ben gene almıyacaktım. Köy öğretmeni, Hamit Ağa, dedi, sen ne diyorsun, bir taraktör seksen beygir kuvvetinde... İşte o vakit eyicene aklım yattı. Seksen beygir bu!... Evliya kuvveti be!... Ne demek? Dağı taşı dümdüz eder.

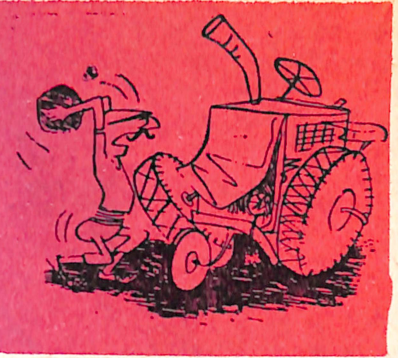
Evdeki dırdırdan canım burnuma geldi. Alalım be, dedim. Memişin Hüsün aldıktan kelli, şunun şurasında bir biz mi kaldık... Alalım. Kaç para bu cenabet?... Panga da grado açıyormuş. Üç çeşidi varmış, küçüğü, ortancası, büyüğü. Küçüğünden bir dene alalım, dedik... Oğlan, ben küçüklüğünden istemem, dedi. Kız, alınca büyüğünden alalım, dedi. Damat, bir kere alınıyor, dedi. Kocakarı, herkesler büyüğünden alırken, ben ele güne rezil olamam, dedi.

Toparlandık, şehre gittik, Donatım Kurumuna vardık. Orada iyi bir herif varmış. Sizin tarlanız ne kadar, dedi. Seksen dönüm, dedim. Siz, bu küçüğünden alın, dedi, bu küçüğü dedi, seksen değil, sekiz yüz dönümü bile sürer. Bizimkilere dinletemedim. Herif seni kandırıyor dediler. Büyüğünden isteriz, dedik. Dört bin gayme peşin dedi, üst yanı viresi... Pazarlık mazarlık yok. Döndük geri. Adım bugüne bugün Hamit Ağa, dört bin gayme yok disen, kime anlatırsın... Öküzleri pazara çıkardık. Elimde doğmuş, büyümüş hayvancıklar. Boz öküz gözüme bakar bakar ağlar. Sarı öküz suratımı yalar. Ne ise uzatmıyalım, sattık öküzleri üç bin gaymeyi denkleştirdik. Üst yanını pangadan grado aldık. Donatım Kurumundan aldık efendim koca taraktörü... Meret dağ gibi yatıyor. İki fincan benzin dedilerdi. Gaz tenekesile mazotu, yağı dayadılar. Oğlan çıktı üstüne. Hep bindik... Taraktör tırısa kalktı. Maşallahı var. Üstüne bir eski babuç, bir baş sarmısak, bir mavi göz boncuğu, bir de maşallah astık, deh ettik. Akşam üzeri köye varınca dört döndük köyü, keyfine diyecek yok.

Bizden gören Donatım Kurumuna seyirtti. Gatırcının Yusufu var ya, köyün alt yanında on dönüm kıraç tarlası var, o bile gitti bir taraktör aldı.

Akşam oldu mu, köy yolundan ver ediyorlar taraktörleri. Bizim oğlanın şüförlüğüne lâf yok. Vurup geçiyor Memişin, Hüsün'ün taraktörüne bir gıç vurdu, vallaha bir vuruşta ıskar taya çıkardı. Goca mert, tosbağa gibi devrildi bir yana...

Cünbüşü iyi hoş... Cumartesi oldu mu idi, hep biniyoruz üstüne, çek kasabaya... Sinamanın önüne taraktörler, çümendüfer gibi diziliyor. Oğlan, bıyıklarını bura bura bir sürüyor cenabeti... Köy dönüşü, yarış başlıyor. Vuran geçiyor. Derken, arkadan bir namıssız bizimkine bindirmesin mi?.. Zınk dedik, kaldık. Bre aman... Fenerleri yaktık, meret yürümez. Gâvur leşi gibi bıraktık yol üstüne, döküldük yollara... Devrisi gün oğlan gitti. Bilmem neresi kırılmış ara tara yok...

— Eeee Hamit ağa... Sonra?..

— Köyden bir çift camuş kiraladık da, o koca cenabeti cemuşlarla sürüye sürüye getirdik köye. O kırılan yeri bulunmazmış. Gittik Donatım Kurumuna. Donatın şunu, her kaç para ise verelim, dedik, yok, dediler. Bir küçük parça için koca traktör durur mu?.. Gözünü seveyim sarı öküz be!.. Ne parçası var, ne vidası... Ne motörü bozulur, ne makinesi... Oğlan, ben dedi, İstanbul'a varayım da şu parçayı alıp geleyim... Aman oğul dedim, çift sürme sırası geldi, çabuk ol!.. Oğlan İstanbul'a gitti, gelmez...

—Eeee Hamit ağa... Sonra?

— Sonra ağalar, oğlandan haber yok... Çift zamanı geldi geçiyor. Köye rezil olduk. Para yok öküz alalım... Kira ile tuttuk da tarlayı sürdük. Ne ise ağalar oğlandan bir haber çıktı: «Baba, diyor, bir parça buldum, bulana kadar para bitti. Acele bin gayme çıkart!...» Pangaya koştum. Parayı oğlana telledim. Elinde bir metelik büyüklüğünde bir cıvata ile geldi. «Ulan bu mu, dedim bin gayme?...» Bir makineci getirdik. Herif taktı cıvatayı... Başladı traktör çalışmağa... Kış bastırdı. Karda kıyamette tıktık ahıra, bağladım sarı öküzün direğine... Derken ağalar, panganın faizi geldi, Donatım Kurumunun taksiti geldi. Para yok... Taraktörlen başımız girdi belâya... Borç harç ilk taksiti verdik. Yazı ettik. Haydi, dedim oğlana... Ver ettik tarlaya... Aha, daha derken, çat, dedi, pat, dedi, durdu. Ulan bu meretin zoru ne? Bir anlayan yok. Kurumdan adamını getirdik. Dişlisi kırılmış demez mi? Verin dişlisini dedik, yok, dediler. Dişlisi yok bu cenabetin, ne demiye kazıklarsın elin fakirini... Eğer dediler, başka bir taraktör daha alırsan, onun dişlisini alır takarsın... Konu gonşunun tarlalarına baksan, tüm irezillik... Herkeslerin tarlalarında bir taraktör leşi yatıyor. Nereye baksan zincir, palet, külçe demir... Ah sarı öküz ah, ah boz öküz ah... depe depe kullan... Ölüsü para, dirisi para... Bu meret öküz değil ki, elden ayaktan düşünce, kesesin... Kesilmez, biçilmez, yenmez, içilmez... İkinci taksit geldi çattı... «Alın geri!» dedim. «Biz hurdacı değ'liz» demezler mi?... Çatlıyacağım. Adana'da bir herif

bu cenabetin parçalarını yaparmış. Oğlana: «Lan eşek oğlu eşek, dedim, git bu pisliği temizle...» Oğlan Adana'ya gitti. Herif, hastayı görmeyince olmaz, demiş. Var, götür, dedim. İki öküzün arkasına taktık. Oğlan onbeş günde vardı Adanaya... Herif bu işin doktoruymuş. Bu dişlinin arasına beş yüz çayma sıkışmış, demiş.

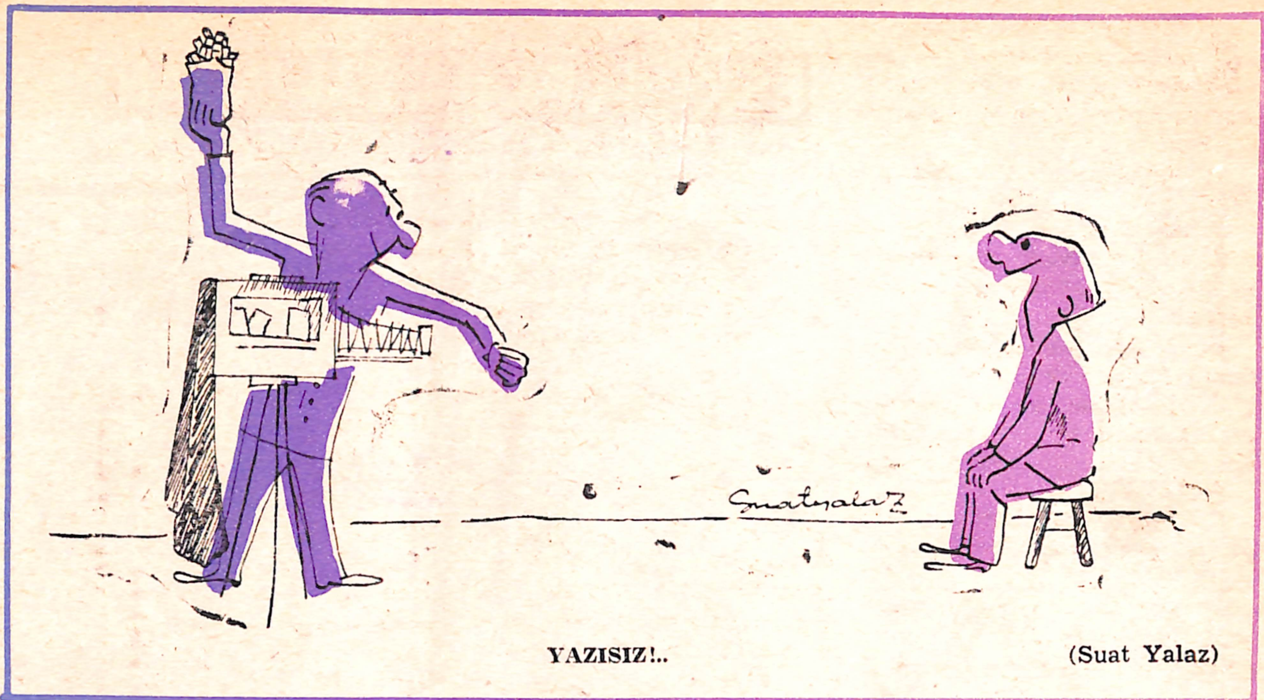
Âlemlere irezil olmaktansa, sattık tarlanın on dönümünü. Gönderdik beş yüzü... Benim kızla damat geldiler. Bu kadar para verdik namussuza, hiçmidel safasını sürelim dedik. Çoluk çocuk bindik üstüne. Oğlana «lan, geri dur, ona buna toslama!...» dedim. «Bu cenabet varış atı değil...» Oğlan durmaz. Memişin Hüsün'ün taraktörü geçti mi bizimkini, oğlan, ha ba bam hayda, dahlar... Taraktör kancığını görmüş eşek gibi solur da solur... Etme eyleme demeğe kalmadı, taraktörün gabir otu «karbüratörü» çatlamaz mı?. «Ulan eşek dölü, dedim oğlana, Arap atı olsa çatlar bu be!... Bu gul yapısı, gâvur icadı, Arap atı mı sandın bunu?...» İteriz gitmez, su görmüş eşşek gibi gıpırdamaz yerinden... Nasıl aramazsın gara öküzü... Deyha yavrum, dedin mi, dağ daş olsa söker atar. Kızlan damadı cektim bir yana... «lan gahpenin doğurduğu, dedim, biz kaç senesindeyiz deyiver bana... 1955 de miyiz?...» Damada döndüm, «Han gı asırdayız? yirminci mi idi?..» Ah benim boz öküzüm, bir avuç samanı attın mı önüne vur ha, vur... Kağnıya koş, tarlaya koş, düvene koş...

— Eeee Hamit Ağa... Sonra?

— Sonra ağalar... Dayandı mı panganın fayızı? Geldi mi mi ikinci taksit... Namus belâsı be ağalar. Sattık on dönüm tarla daha... Vidası düşer, beş yüz lira... Parmak kadar parça bin lira... Cıvatası lâçka olur, bin lira... Zinciri kopar, yok... bulunmaz. Yedek parçası bulunmazmış... Orasına yama, burasına yama, o canım taraktör döndü mü benim şalvarıma... Toprağı sürerkene her bir yanı ısıtma löbeti dutmuş gibi zangır zangır zangırdar... Bizim tarlada nereye elini atsan bir vida, bir civata, bir demir, bir çubuk, bir zincir... Sankileyim tarlaya mundarın tohumunu serpmişsin. Kasabaya bizim Demir gırattan çıkarttığımız mebus gelmiş, dediler. Vardım yanına... «Ne olacak bizim halimiz?» dedim. «Pul kadar bir parça için fil kadar taraktör yatar mı be?»

— Aman Hamit ağa, ne dedi?...

— Ne diyecek... Epi lâf etti, pek pek ağnayamadım ya, insanlar dedi, eski zamanda taş devri mi, ne yaşarmış dedi. Şim di demir devri, Demirgırat devri demekmiş, dedi. Medeniyet,

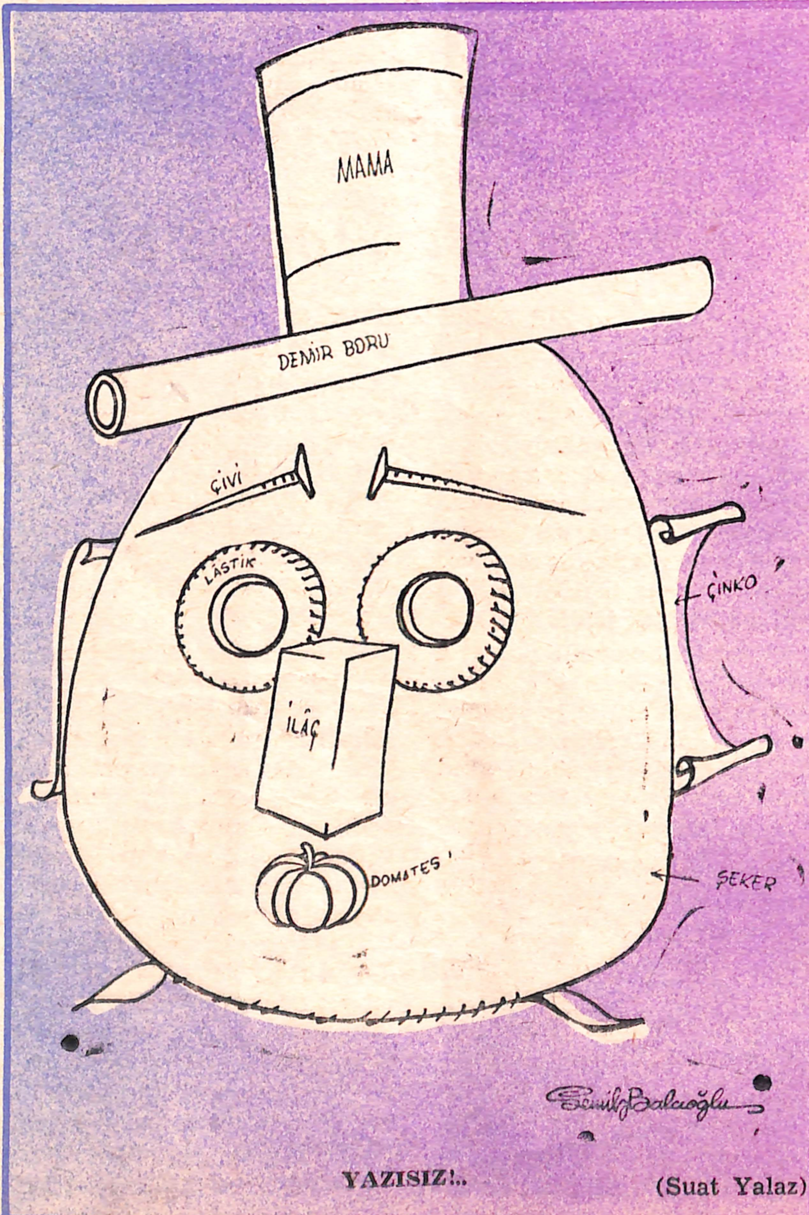

YAZISIZ!.. (Suat Yalaz)

melmekâta demirnen girermiş, dedi. «İyi hoş, diyorsun ama, dedim, bu medeniyeti getirdiniz, hani bunun yedek parçası?... dedim. «Gel bizim tarlaya da gör, dedim, medeniyet parça parça oldu, leş gibi yatıyor ortalıkta» dedim. Hem, dedim, bu medeniyetin daha küçüğü yok mu? dedim. bu meret vursan oynamaz, dah desen kalkmaz, höst desen kıpırdamaz.

— Eeee Hamit Ağa?... Sonra?... Ne dedi?...

— Sonra ağalar... Biz, dedi, Amerigaya sımarladık, dedi. Ordan gelesiye, burada da pavligasını kuruyoruz, dedi. Az bekle, rahmet gibi parça yağacak, dedi. Biz bekliyelim ya, panga beklemiyor, dedim. Pangaya söyle de beklesin, dedim. Derken dayandı mı öbür taksitler. Ben size bir şey diyeyim mi, vallaha öküzlerin âhı tuttu beni. O sarı öküz, pazarda satarkene, nasıl şıpır şıpır ağladı be... Nasıl yüreğim yanıyor!...

YAZISIZ!.. (Suat Yalaz)

Ne ise uzatmıyalım, sattım tarlanın hepsini, verdim tüm borcu...

— Sonra Hamit Ağa?...

— Sonra çağırdım kızlan damadı. Kocakarile oğlanı da aldım. Götürdüm, leşin başına... Ya, dedim, bu Allahın belâsını onarın ,ya da dedim, ben size boyunduruğu vurur öküz gibi bunun önünne katar, çift sürerim... Motörü çalıştırırlar, bir depreşir, iki ditreşir, kayışı kopar, kayışı takarlar, vidası düşer, vidayı uydururlar, dişlisi kırılır, dişli yerine başka bir şey korlar, cıvatası lâçka olur.

— Sonra Hamit Ağa?...

— Sonra ağalar, baktım olacağı yok... Oğlanı, kızı, damadı, kocakarıyı toparladım. Gelin lan, eşşek zıpaları dedim, ben size bu meret nasıl onarılır, göstereyim. Aldım elime bir balvoz. Davar sürüsü gibi kattım önüme... Geldik leşin başına... Vurdum balyozu dümenine, al dedim sana yirminci asır, vurdum balyozu motörüne, al lan dedim, bu da sana medeniyet... Vurdum balyozu tekerine, al dedim bu da senin, efendime diyeyim yidek parçan... Vurdum balyozu, vurdum balyozu, vurdum balyozu... Bir de baktım, kocakarı bağırır: Yetişin, bizim koca herif dellendi, diye... kız kaçar ,damat kaçar... Oğlan kaçar ha kaçar... Attım balyozu, düştüm yollara... doğru geldim, işte buraya ağalar.. Kan ter içinde kaldım.

Gözleri açılmış meraklı dinleyiciler sordular:

— Eeee Hamit Ağa?... Sonra?...

— Sonrası, dünya varmış be ağalar... Kurtuldum meretten, kurtuldum cenabetten... Allahıma bin şükür... Yeniden doğmuş gibi oldum.

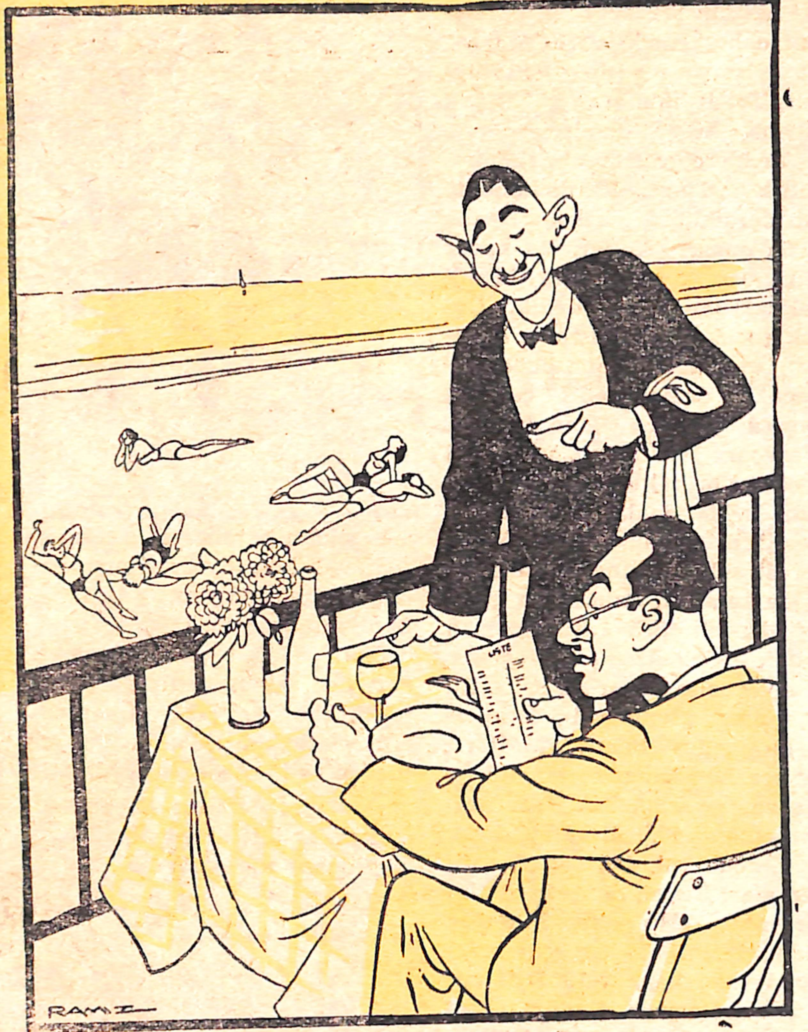
Sonra keyifli keyifli kahveciye seslendi:

— Lan bir gayfe yap, okkalı olsun!...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

— Rüyamda, kendimi nişanlımla bir kabinede gördüm
— Belli... Çok yarğun düşmüşsün!..

— Bir piliç kızartması
— Dört beş gün beklemenizi rica ederim   Daha iyi kızarmadılar!.

Kör Olası Anahtar!

BİR ZABITA HİKAYESİ

MEŞHUR hırsız, elindeki âlet çantasını yere bırakarak, soğuktan taş gibi katılaşan yumruklarını pantalonunun ceplerinde sıktı. Karanlığı delen keskin bakışları, apartımanın dördüncü katında durmuştu... Büyük kapıdan girip, 150 basamak çıkacağına, yağmur borularına tutunarak, tırmanmak, daha kolay diye düşünüyordu. Çantasını sağ koluna takarak harekete geçti: Yapının kübikliği, işini yarı yarıya kolaylaştırıyordu. Sekiz dakika sonra, dördüncü katın, hâlâ aydınlık bulunan penceresine varmıştı bile.

Heyecandan kıvılcımlaşan gözlerini perdenin aralığından doğru odaya dikti. Hay aksi şeytan!. Kaloriferin yanındaki geniş koltuğa, vücudunu gömmüş, şişman bir adam, elindeki gazeteyi okuyor. Arkası pencereye dönük... Baş ucunda yanan abajur, saçları dökülmüş başını pırıl pırıl parlatıyor... Odada ne bir kıpırdanma, ne bir hareket.

Meşhur hırsız, bir cambaz çevikliğile, pervazlara sarılmış duruyor. Sağdan soldan esen, dondurucu rüzgâr ensesinde anafor yapıyor. Vücudunu yapıştırdığı betonun ayazı da caba... Bu gidişle donmak işten değil...

Meşhur hırsız, şişman ev sahibinin bir an evvel yatması için Allaha yalvarıyordu. Fakat ev sahibi, ılık köşesinde, hâlâ gazetesini okuyor... Okuyor ama, vaziyetinde bir tuhaflık var. Yarım saattir ayni sahifede hâlâ...

Ev sahibini dikkatle süzen hırsız, birden işin farkına vardı. Şişman adam oturduğu yerde uyuya kalmış olacaktı. Şu halde, beklemeğe lüzum yoktu artık... Zaten biraz daha beklese, ayaza kurban gideceği muhakkak...

Pencereyi açmasile odaya girmesi bir oldu... Kenardaki büfenin üzerinde, bir şişe konyakla bir kadeh duruyordu... Kendisi için hazırlanmış gibi, üstüste üç kadeh yuvarladı, vücudu ısınır gibi olmuştu. Gürültü etmeden bitişik odaya geçti. Kasanın orada olduğunu, daha evvelden öğrenmişti. El lâmbasını yakarak, kilit tertibatını muayene etti. Getirdiği son sistem takımlarla, bunu açmak çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Olduğu yere çömelerek elini yelek cebine attı. Âlet çantasının anahtarını arıyordu... Soğuktan ürperen parmaklarile bütün yelek ceplerini karıştırdı... Nafile. Cekete geçti; orada da yok... Pantalon ceplerinde de keza!...

Meşhur hırsız, müthiş bir telâşa kapılmıştı. Bütün ceplerini teker teker aradı... Yok, yok, yok!... Küçücük bir anahtar yüzünden, bu kadar zahmeti boşa gidecekti ha?... Apartımanın dördüncü katına kadar tırman, kelleni koltuğuna alıp saçaklarda bekle, donmamak için saatlerce dişini sık... Sonra da bir iş beceremeden arabanı çek.. Hay Allah kahretsin!.. Hay kör olası anahtar hay!...

Meşhur hırsız, girdiği gibi sessizce tekrar pencereden çıktı. Canı o kadar sıkkın, âsabı o kadar gergindi ki, apartımanın önünden geçen polisi göremedi.

Kolayca inebilmek için âlet çantasını yere attı .Arkasından da kendisi süzüldü.

Ayağı yere değer değmez polisle burun buruna gelmiştiler:

— Eller yukarı... Yürü karakola...

Meşhur hırsız, karakolda ifade verirken, hırsından gözleri yaşarmıştı.

Cebinden çıkardığı mendil gözlerine götürürken, yere bir şey düştü: Tık!...

Hırsız düşürdüğü şeyi almak için eğilince, azgın bir köpek gibi ulumamak için kendisini zor tuttu.

Âlet çantasının küçücük anahtarı, ayağının dibinde duruyordu!

Adnan Tahir

O

KUŞ!J GİBİ!

Kadın, neşeli bir dakikasında:

— Kendimi bir kuş gibi hafif hissediyorum.

Dedi. Kocası boş bulundu:

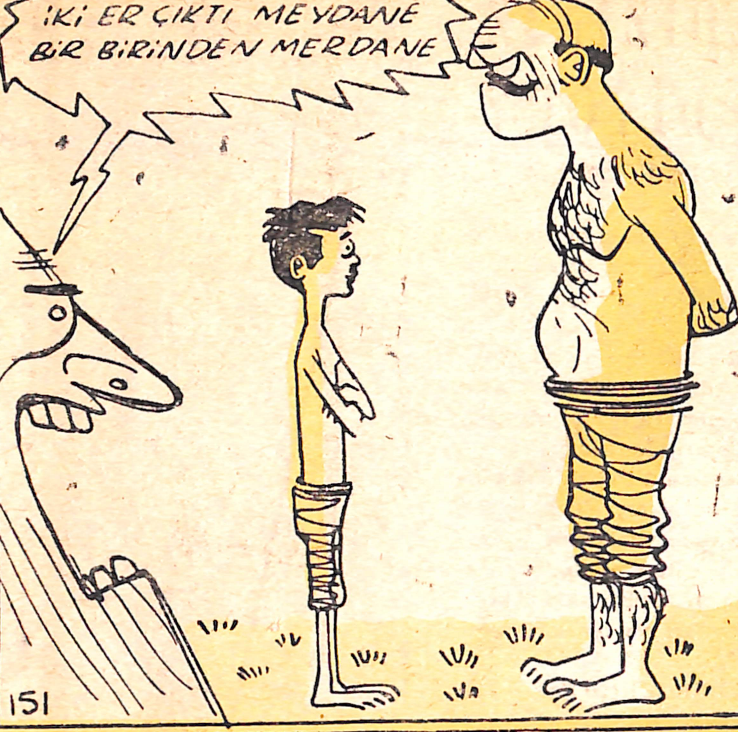
— Ne duruyorsun? Gökler seni bekliyor Uçup gitsene!

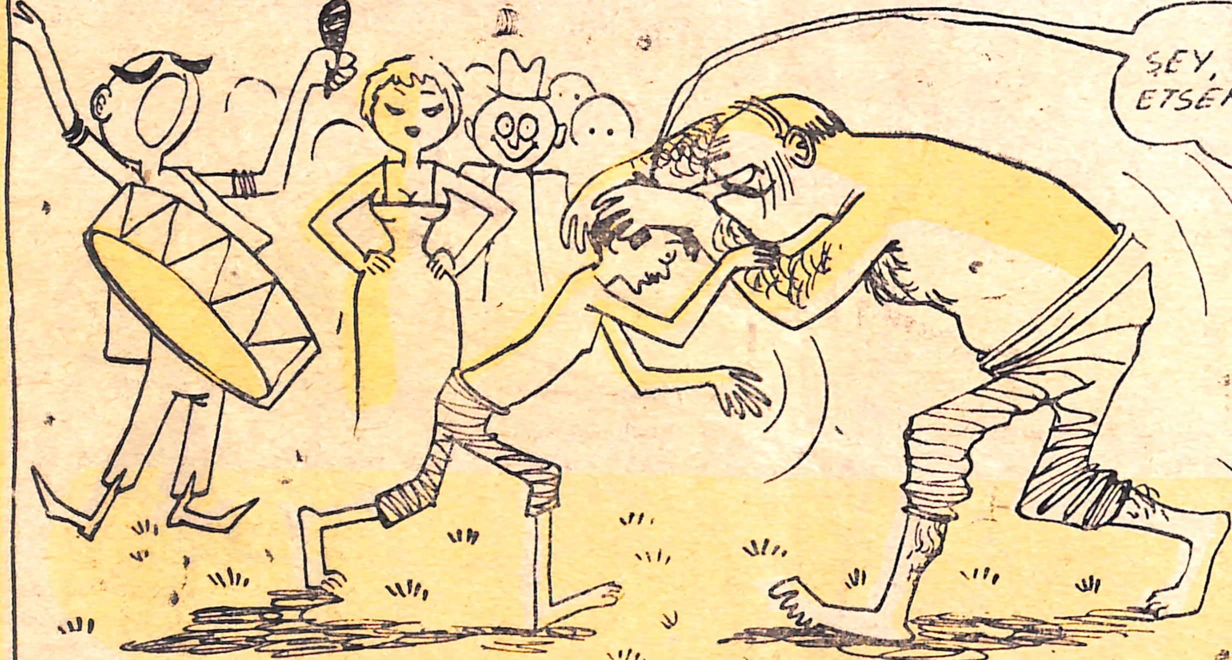
Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN: SALIH TERCAN
ÇIZEN: YALÇIN ÇETIN

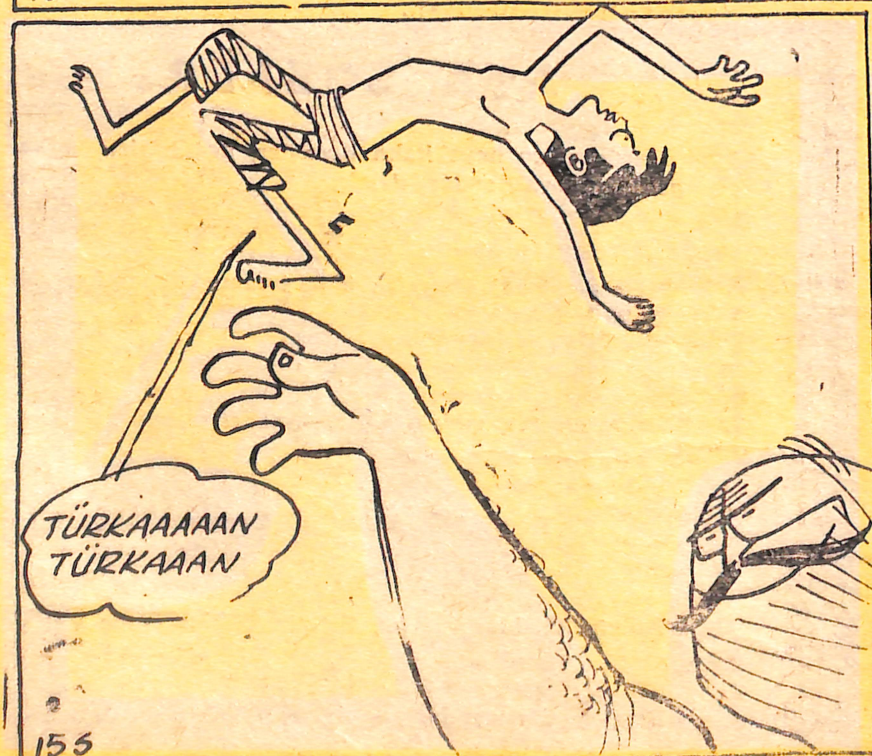
SALIHCIM, EĞER EĞER BU AİLE SAADETİNİN DEVAMINI İSTERSEN, MUTLAKA KIRKPINAR GÜREŞLERİNE GİRMELİSİN.. BEN ÖYLE MIYMINTI KOCA İLE YAŞIYAMAM! SENİ DÜNYA ŞAMPİYONU GÖRMELİYİM..

(Devamı var)

YILDIZINIZ NE DİYOR?

KOVA BURCU (20 Oack - 19 Şubat)

Eliniz işte, gözünüz oynaşta olmasın! İş başarmak istiyorsanız, eliniz de, gözünüz de oynaşta olmalıdır.

İş hayatı: Belediye murakıp sayısını arttırdı, aman dikkatli olun. Bir kaç gün sonra her şey tavsar, yine bildiğinizi okursunuz.

Sağlık durumu: Pahalı olduğundan domates, hıyar, çilek, şeftali gibi sebze ve meyvalardan yiyemediğiniz için, vitaminsizlikten hastalanacaksınız. Sonra size doktor, vitamin hapları ve iğneleri verecektir.

BALIK BURCU: (20 Şubat - 20 Mart)

İş hayatı: Belediye müfettişleri baskın verdi, mahkemeye düştüm diye hiç üzülmeyin. Bir kaç gün sonra bunlar unutulur. Malların fiyatına, bugünkü zararlarınızı da kapar, hepsinin acısını birden kat kat çıkarırsınız.

Aşk hayatı: Havalar sıcak diye sevgilinizi ihmal etmeyin. Çünkü elin herifleri, sıcak mıcak dinlemez.

Sağlık durumu: Ne kadar hazımkâr olsanız, son kararları hazmedemiyeceksiniz. Hazımsızlık başlıyacaktır.

KOÇ BURCU: (21 Mart - 20 Nisan):

Aşk ve meşk hayatı: Dikkatli olun, plâja dikize giderken, evdeki karıdan olacaksınız.

His hayatı: Aile yuvası saadetinin bozulmaması için, karınıza karşı, onun size gösterdiği olgunluğu ve anlayışı, siz de ona gösterin.

Sağlık durumu: Yeşil domates liraya çıkınca, artık bunun sağlık durumu mu kaldı?..

BOĞA BURCU (21 Nisan - 20 Mayıs):

İş hayatı: Onda iş yok!.. En iyisi, boş verin!..

Aşk hayatı: Geç vakit evinize dönünce, koridorda bir kaç kere öksürün, kapıyı vurmadan yatak odasına girmeyin!..

Sağlık durumu: Onunla aranıza soğukluk girecek.

İKİZLER BURCU (21 Mayıs - 22 Haziran):

İş hayatı: Derhal partiye yazılın.

Aşk hayatı: Yerin kulağı vardır. En iyisi, gelin siz bu işi denizde yapın...

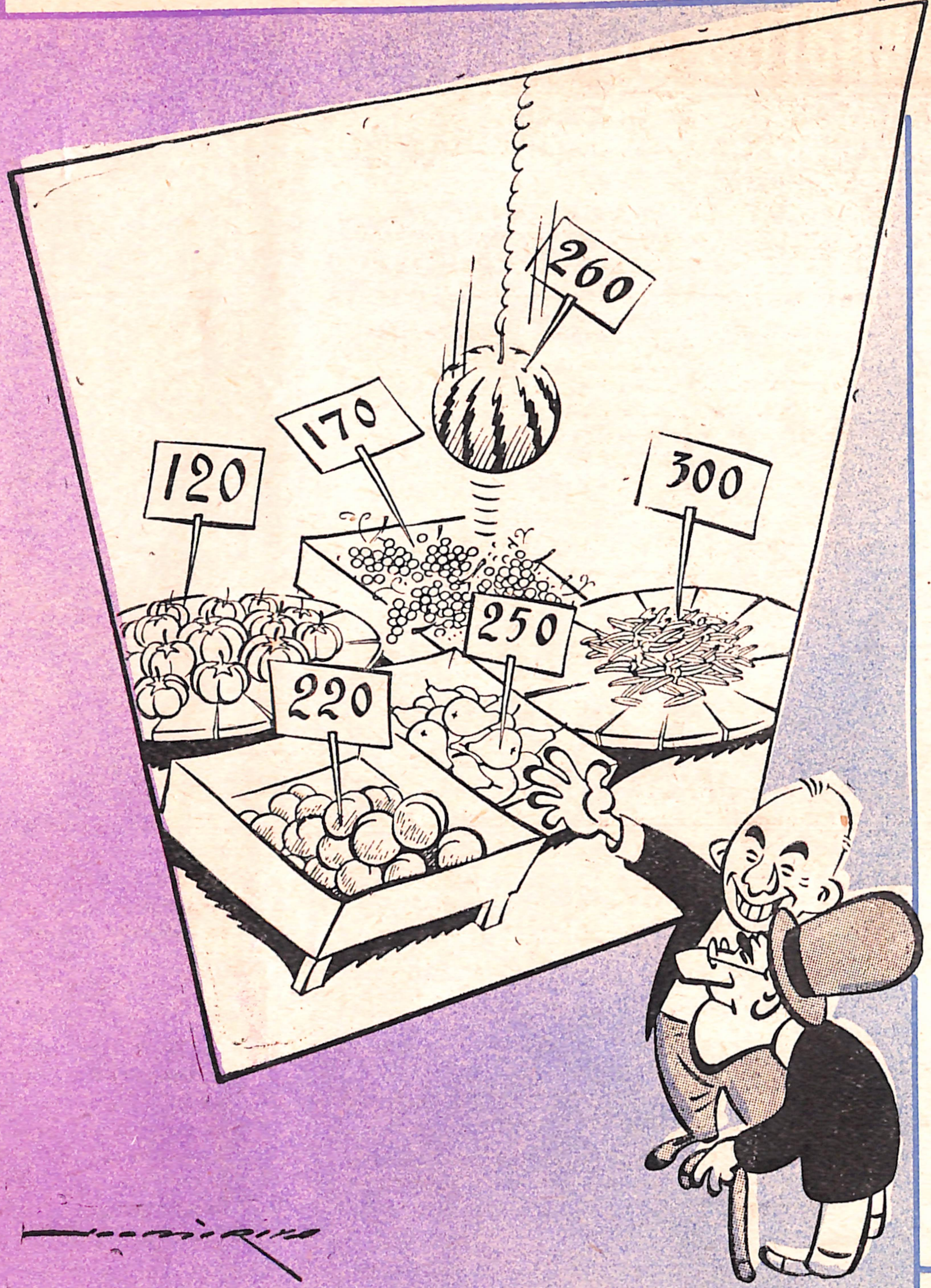
Sağlık durumu: Maalesef, siz de herkes gibi günün birinde, bir bahane bulup öleceksiniz.

YENGEÇ BURCU (23 Haziran-22 Temmuz):

İş hayatı: Eğer memursanız, âmiriniz size bir kere aferin diyecek, siz de sevinip iki aferin kazanmak için iki misli çalışacaksınız.

Sağlık durumu: Evinizde bir kilo vişne görünce, içinize kurt girecek, mideniz bulanacak ama, kimseye içinizi açamıyacaksınız.

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

— İŞTE MUHALEFET!..

ATA SÖZLERİ

Kurda ensen neye kalın demişler, kendi işimi başkalarına gördürürüm de ondan, demiş.

★

Kasaba minnet etmemek için, insanın daima kesecek bir şeyi bulunmalıdır.

★

İmam esnerse, meizin horlar, cemaat te uyur.

★

İsteyenin bir yüzü kara, isteyip alamıyanın iki yüzü kara...

★

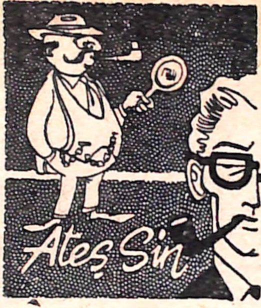
Ali'nin külâhını Veli'ye, Velinin külâhını yine Veli'ye...

★

Damlaya damlaya bir şey olmaz.

★

Üzüm üzüme baka baka zam ister.

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI: 5

★

Hafız Sabri, sinek kaydı traş oldu. İpek çilesi kadar yumuşak koyu kumral saçlarını ensesinden biraz bırakır, ensede kıvrılan saçlar, Hafız Sabriye genç bir din âlimi hüviyeti verirdi. Tiril tiril, krem rengi bir ipek gömlek, siyah ütülü elbiselerini giydi. Altı ruğan, üstü gri podüsüet potinleri, siyah kenarı kıvrık şapkasiyle resmî bir adam 'nalini aldı. Davet sahibi, onları evine getirmek için bizzat gelmişti. Bir arabaya bindiler. Kızıltopraktaki köşke gidene kadar, kadın bütün içini dökmüştü.

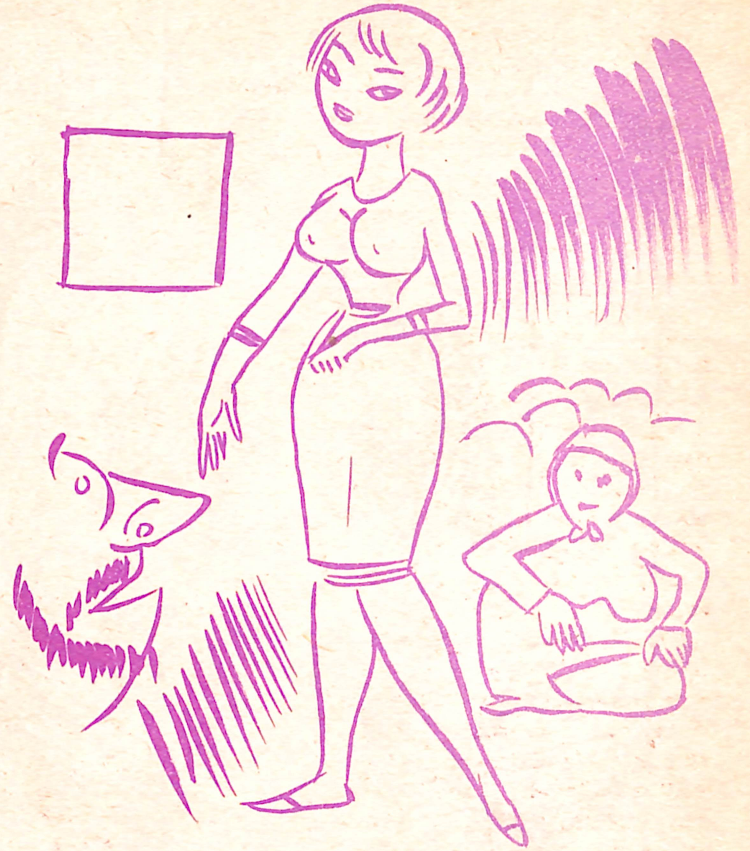
Evkaf Nazırı Umran Paşanın geliniydi. Genç yaşında dul kalmıştı. Bir tek kızı vardı. Akrabalariyle araları iyi değildi. Her halinden zengin olduğu anlaşılıyordu. Görücüye çıkmış genç kız gibi kırıta süzüle arasîra cevaplar veren, Hafız Sabri bunları duydukça yutkunmağa başlamıştı. Ayağına gelen kısmeti kaçırmamak için her çareye baş vuracaktı.

Büyük bir bahçe içindeki saray yavrusu koca köşk, Hafızın hayalini büsbütün işletmesine sebep olmuştu. Hanımefendi:

— Kızım Şaziment cariyeniz!...

Diye, başörtülü, ay parçası kızını tanıtınca, Hafız Sabride hoşafın yağı kesilmiş, ayakları titremeğe başlamıştı.

— 1 —

Mevlit okunan odada sekiz yaşlı kadınla, birbirinden güzel üç genç kadın bir de Şaziment'ten başka kimse yoktu. Hafız Sabri o gece yanık, içli, titrek sesile kadınları saatlerce ağlattı. Arasıra gözü, bir taş bebek kadar güzel Şazimende kaydıkça, heyecandan sesi büsbütün titriyordu.

— 2 —

Mevlitten sonra, Hafız Sabriyi büyük ısrarlarla köşkte gece yatısına alakoydular.

İnebolulu Hafız, hayatında böyle tertemiz, yumuşak yatağı görmek değil, hayalinden bile geçirmemişti.

Böylece başlayan münasebet, daha da ileriye gitmişti. Hafız Sabri, her Cuma akşamı köşke gelir, okur, dinleyenleri ağlatır, gece de misafir kalırdı. Bir gün, hanımefendi, Hafız Sabriye:

— Affedersiniz efendim, dedi, zamanınızın olmadığını biliyorum, acaba bizim Şaziment'e ders vermeniz mümkün mü?

Hafız Sabri, bu teklifi hocasına sormadan kabul etmişti. Şimdi haftada iki defa köşke geliyor, Şazimendi hıfza çalıştırıyordu. Dersler uzun sürmedi. 2 si de usta çıkmışlardı. Yedinci dersten sonra, Hafız Sabrinin Şaziment ile, Allahın emri, Peygamberin kavli ve tarafeynin rızasiyle evlenmek mecburiyetinde kaldıkları anlaşıldı.

Hafız Sabri Kızıltopraktaki köşke yerleşti. Artık mevlit okumaktan, hatim indirmekten vazgeçti. Evkaf Nazırı Umran paşadan kalan emlâk, akarın aydan aya kiralarını almak, Şazimende karşı olan kocalık vazifelerini yerine getirmek, Hafız Sabrinin bol bol zamanını alıyordu. Günü gününe, saati saatine nikâhın üstünden dokuz ay geçince, bir kız çocukları dünyaya geldi. Bukadar dünya saadetini artık kendine yeter bulmuş olacak ki, kayınvalde dünyasını değiştirdi. İşte o zaman Hafız Sabri, ne muazzam bir servetin üzerine oturduğunu anladı.

Şaziment hanım, konu komşuya dert yanarken:

— Ah, ah, diyordu. Otuz beş sene bu!.. Koskoca herif, boyunca evlâtlarından da utanmıyor.

Beş çocukları olmuştu. Beşi de kızdı. Hafız Sabri, bütün bu mal mülkün, tıpkı kendisinin yaptığı gibi, beş zibidinin damat adı altında yemesine bir türlü razı olamıyordu. İşte bu gayretle, kendisine bir veliaht imal etmek istemiş, her seferinde de, malını mülkünü elin heriflerine yedirmek için karısı orta yere bir kız çıkarmıştı.

— 3 —

Hafız Sabri, rahata kavuşunca, seneler üstünden geçtikçe, tıpkı her sene bir kabuk bağlayan ahlat ağacı gövdesi gibi şişmiş! Aşağı yukarı eni boyuna denk bir et külçesi, yağ tulumu olmuştu. Gerdan katmer katmer ense kat kat,, göbek tabaka tabaka idi. Hele o Şaziment hanım, memeleri, göğsünde, içi dolu iki heybe gibi taşıyan yumuk, yusyuvarlak, tostoparlak bir şey olmuştu. Bu yüzden şimdi ona «Göbek Hafız» diyorlardı.

(Devam edecek)

— 4 —

Peri Kızı

TANINMIŞ FİLM YILDIZLARIMIZIN, SES SANATKÂRLARIMIZIN VE DAN SÖZLERİMİZİN EN GÜZEL FOTOĞRAFLARİLE SÜSLÜ RÖPORTAJLAR, ÇEKİCİ YAZILAR.

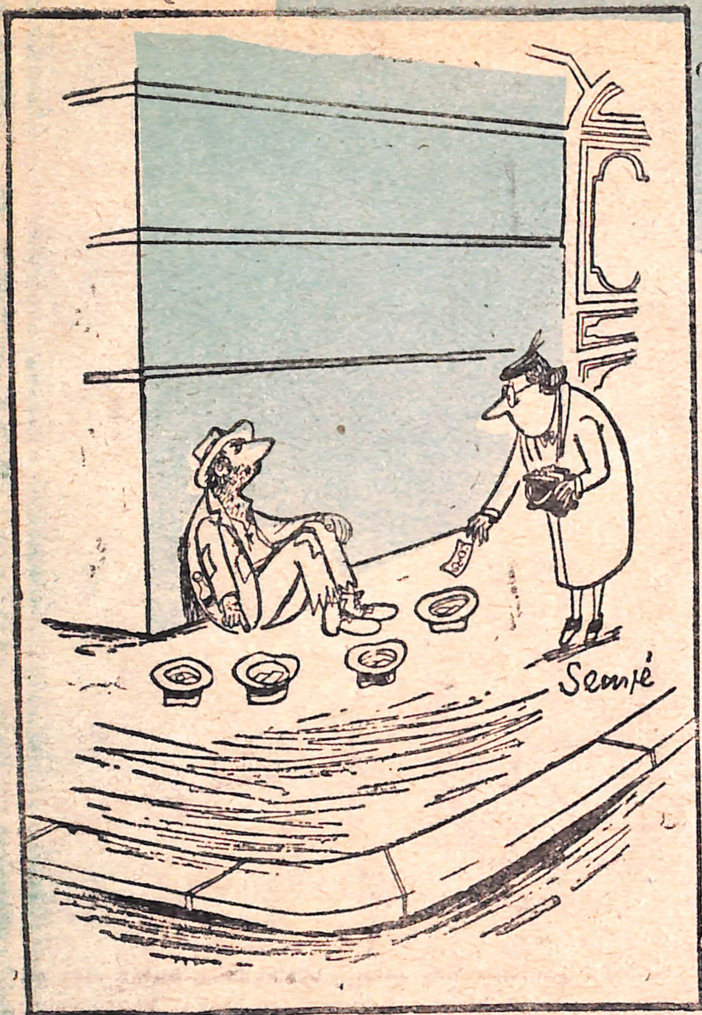
FİATI 35 KURUŞ

EKİM'de 60.000 Liralık İKRAMİYELER

1 Kişiye	15.000 Lira
10 Kişiye	10.000 Lira
20 Kişiye	10.000 Lira
30 Kişiye	7.500 Lira
100 Kişiye	10.000 Lira
117 Kişiye	7.500 Lira

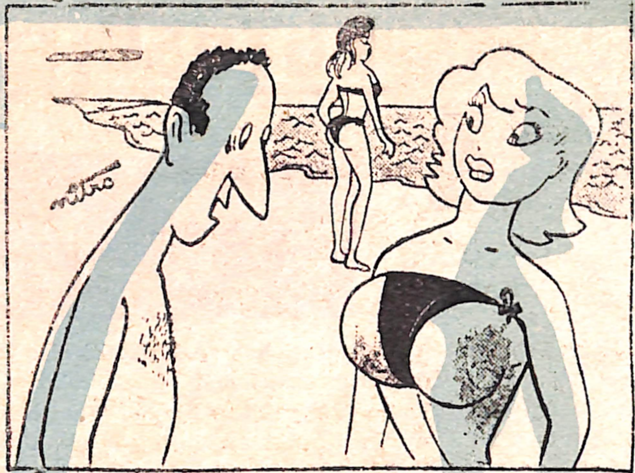
AYRICA
10 Kişiye 10 sene vâdeli
200.000 Liralık
MESKEN KREDİLERİ
EMNİYET SANDIĞI
Şimdiden hesap açtırınız
Her (150) Liraya bir kur'a

Dünya Karikatürleri

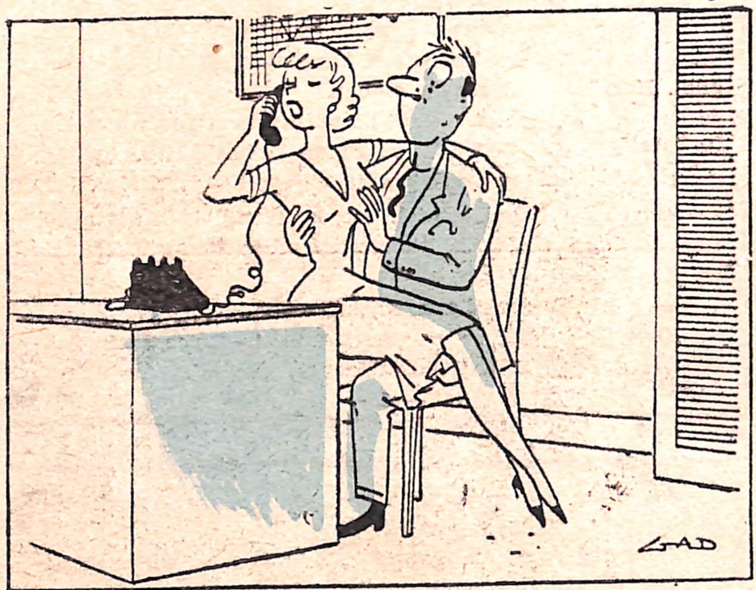
— Üçüncü şapkaya at   Orası beş liralık sadakalar için!

— Fransız —

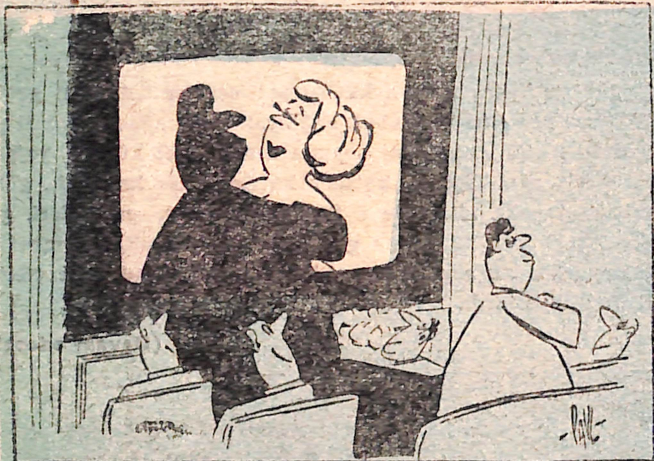
— Ne mutlu size, hiç batmazsınız!

— Fransız —

— Affedersiniz hanımefendi, kocanız telefonu eline alamıyacak kadar meşgul!

— Fransız —

YAZISIZ!   — Fransız —

— Elli kuruş traş, yüz kuruş saç   Üç buçuk lira da ustura kesiklerini tedavi için ilâç, pamuk!

— Fransız —

Kadın — Aman ne terbiyesiz adamlar!   — Fransız —

T.C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve
Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her
tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Boş yere ıstırap çekmeyiniz!

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

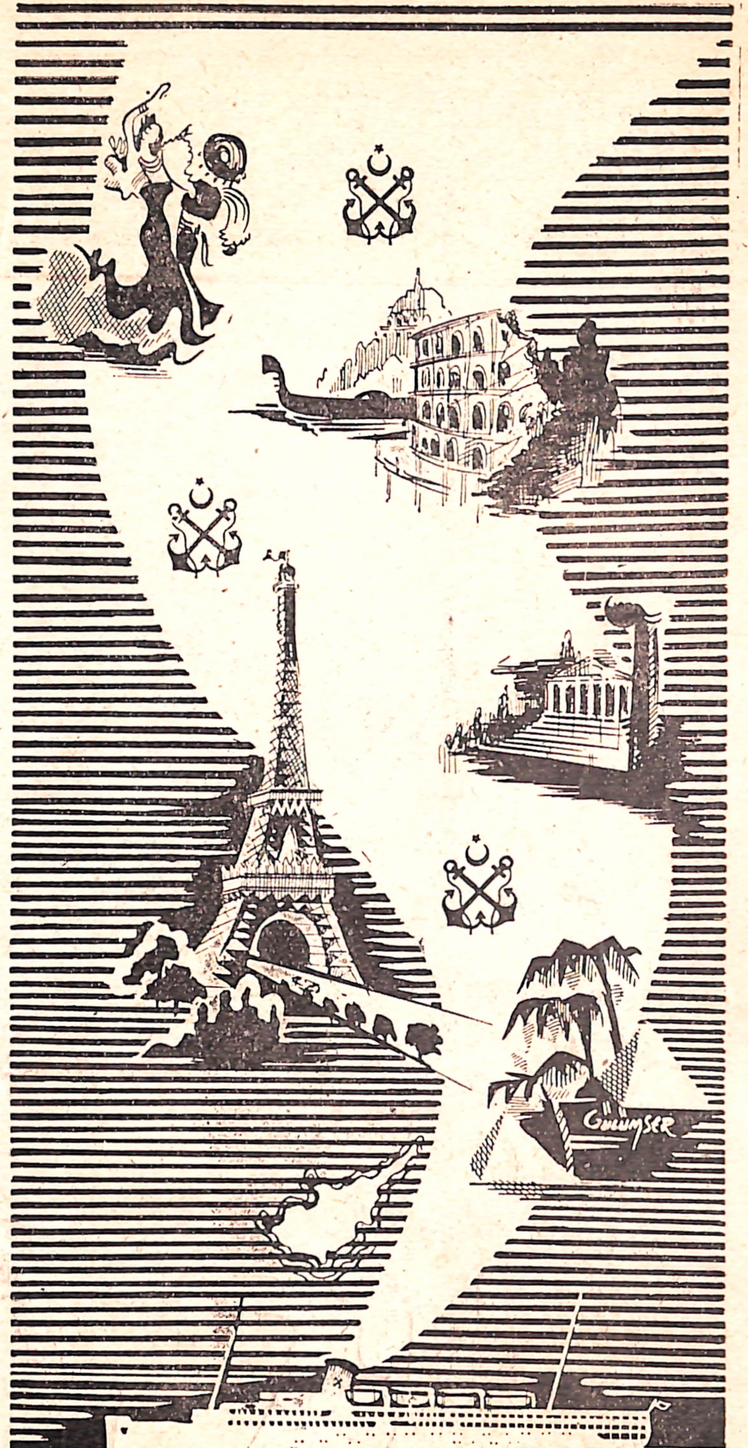

Kininli
GRİPİN
son derece faydalıdır!

- Soğuk algınlığı, Grip, Nezle başlangıcında hastalığı önler.
- Baş, diş, sinir adale, romatizma, lumbago ağrılarını teskin eder.
- Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

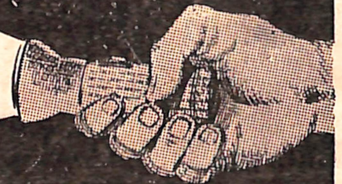
faal

Kininli
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 tane alınabilir.

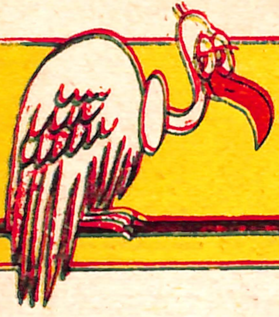

DENİZYOLLARI

ANKARA SİGORTA

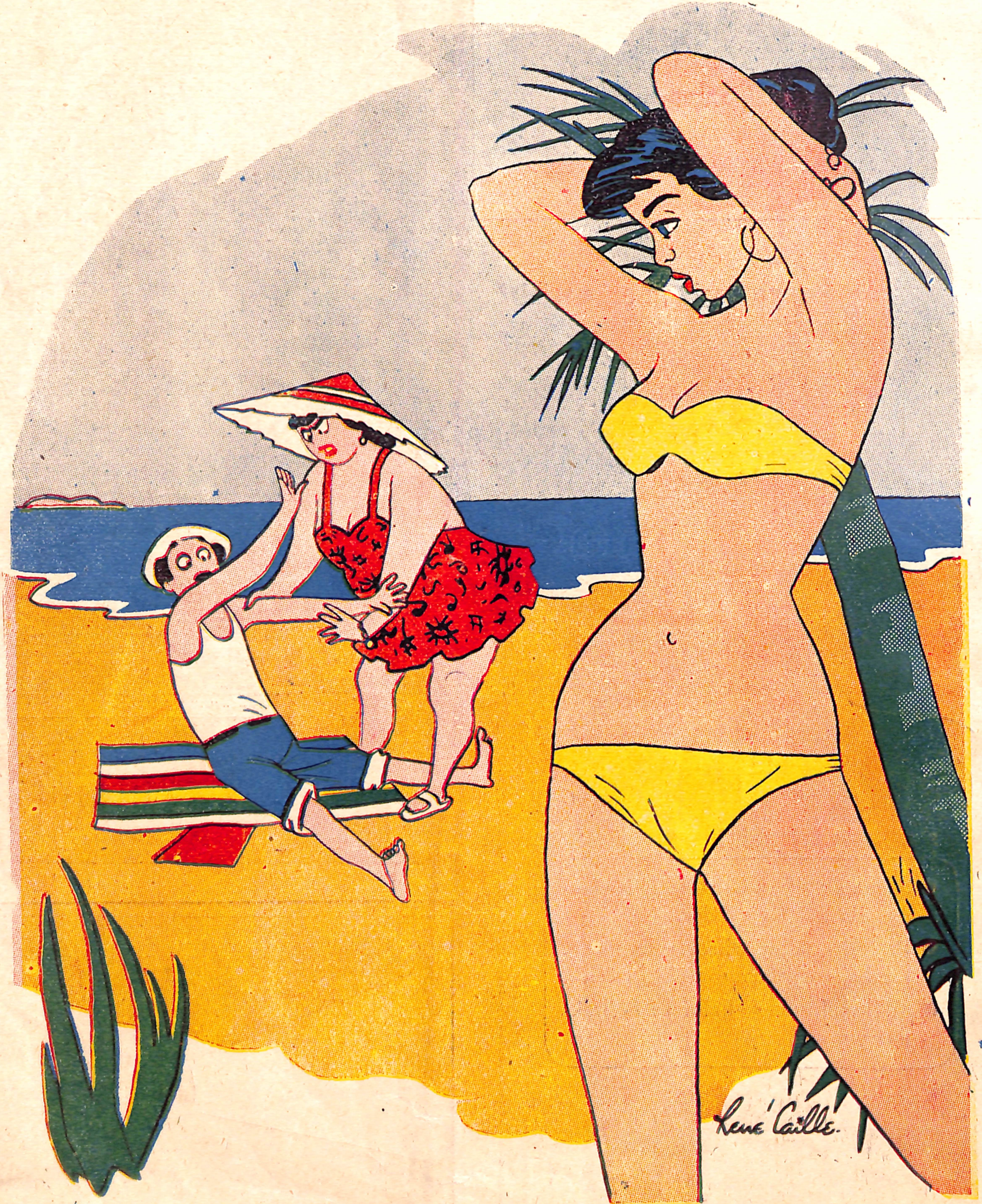

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Yaaa, iştihan açıldı demek, yürü eve!... — Fransız —